

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΚΟ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

4283/2019

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Θεοδούλη Οικονόμου, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Θεόδωρο Καζαζάκη, Πρωτοδικη, Αιμιλία-Μαρία Δουγέκου, Πρωτοδικη-Εισηγήτρια και από την Γραμματέα Αικατερίνη Αλεξοπούλου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του στις 16 Μαΐου 2018 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΑΝΑΚΟΙΠΤΟΝΤΩΝ - ΑΣΚΟΥΝΤΩΝ ΠΡΟΣΘΕΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΝΑΚΟΠΗΣ: 1) Της Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΠΑΡΑΓΩΓΕΣ ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΩΝ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗΣ ΑΕ» και το διακριτικό τίτλο «VISION PLUS ΑΕ» που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Σκιάθου αρ. 136, νόμιμα εκπροσωπούμενης, με ΑΦΜ 099365628, η οποία παραστάθηκε στο Δικαστήριο δια της πληρεξουσίας δικηγόρου της Μαρίας Κορρέ (ΑΜ ΔΣΑ 20021), η οποία δήλωσε παραίτηση από το δικόγραφο της ανακοπής.

2)

κατοίκου Αθηνών, οδός αρ. 3, ο οποίος παραστάθηκε στο Δικαστήριο δια της πληρεξουσίας δικηγόρου του Μαρίας Κορρέ (ΑΜ ΔΣΑ 20021), που κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

3)

κατοίκου Αθηνών, οδός αρ. 3, η οποία παραστάθηκε στο Δικαστήριο δια της πληρεξουσίας δικηγόρου της Μαρίας Κορρέ (ΑΜ ΔΣΑ 20021), που κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

ΤΩΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΝΟΥΝΤΩΝ ΤΗ ΔΙΚΗ ΜΕ ΠΡΟΣΕΠΙΚΛΗΣΗ ΣΕ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ - ΥΠΕΡ ΩΝ Η ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ:

1) κατοίκου Αθηνών, οδός αρ. 3, ο οποίος παραστάθηκε στο Δικαστήριο δια της πληρεξούσιας δικηγόρου της Μαρίας Κορρέ (ΑΜ ΔΣΑ 20021), που κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

2) 1 κατοίκου Αθηνών, οδός αρ. 3, η οποία παραστάθηκε στο Δικαστήριο δια της πληρεξούσιας δικηγόρου της Μαρίας Κορρέ (ΑΜ ΔΣΑ 20021), που κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΣ Η ΑΝΑΚΟΠΗ - ΚΑΘ' ΗΣ ΟΙ ΠΡΟΣΘΕΤΟΙ ΛΟΓΟΙ ΑΝΑΚΟΠΗΣ - ΚΑΘ' ΗΣ Η ΠΡΟΣΘΕΤΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ: Της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΕ», η οποία εδρεύει στην Αθήνα, οδός Αιόλου αρ. 86, νόμιμα εκπροσωπούμενης, με ΑΦΜ 094014201, ως ειδικής διαδόχου της πρώην τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «FBB ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» και το διακριτικό τίτλο «FBBANK», η οποία παραστάθηκε στο Δικαστήριο δια της πληρεξούσιας δικηγόρου της Μαρίας Άρχου (ΑΜ ΔΣΑ 17505), που κατέθεσε έγγραφες προτάσεις.

Σεμειώματα
[Signature]

ΤΗΣ ΚΑΘΗΣ Η ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΔΙΚΗΣ ΜΕ ΠΡΟΣΕΠΙΚΛΗΣΗ ΣΕ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ - ΠΡΟΣΘΕΤΩΣ ΠΑΡΕΜΒΑΙΝΟΥΣΑΣ: Σταματίας Αποστολακίδη του Αποστόλου, κατοίκου Αθηνών, οδός Καυκάσου αρ. 127-131, με ΑΦΜ 129118013, ως συνδίκου της πτώχευσης της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΠΑΡΑΓΩΓΕΣ ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΩΝ VISION PLUS ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» και το διακριτικό τίτλο «VISION PLUS ΑΕ», που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Σκιάθου αρ. 136, νόμιμα εκπροσωπούμενης, με ΑΦΜ 099365628, η οποία παραστάθηκε στο Δικαστήριο αυτοπροσώπως με την ιδιότητά της ως δικηγόρος.

Οι ανακόπτοντες - ασκούντες πρόσθετους λόγους ανακοπής ζητούν α) να γίνει δεκτή η από 13-1-2016 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 2797/71/2016 ανακοπή τους, η συζήτηση της οποίας προσδιορίστηκε αρχικά για την δικάσιμο της 7ης Ιουνίου 2017, κατά την οποία αναβλήθηκε για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο, καθώς και β) να γίνουν δεκτοί οι από 10-4-2018 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 35141/1369/2018 πρόσθετοι λόγοι ανακοπής

[Signature]

2^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 4283/2019 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών)

αυτής, η συζήτηση των οποίων προσδιορίστηκε για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο.

Οι ανακοινωσάντες τη δίκη - προσεπικαλούντες σε παρέμβαση ζητούν να γίνει δεκτή η από 23-11-2017 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 600095/4167/2017 ανακοίνωση δίκης - προσεπικλήση σε αναγκαστική παρέμβαση, η συζήτηση της οποίας προσδιορίστηκε για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας δικάσιμο κατά την οποία συνεκφωνήθηκαν από το οικείο πινάκιο κατά τη σειρά εγγραφής τους σ' αυτό.

Η καθ' ης η ανακοίνωση της δίκης μετά προσεπικλήσεως προς παρέμβαση - προσθέτως παρεμβαίνουσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 20-2-2018 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 34235/1335/2018 προσθετη παρέμβαση της υπέρ των ανακοπώντων, που προσδιορίστηκε για την αναφερόμενη στην αρχή της παρούσας και γράφηκε στο πινάκιο.

Κατά την εκφώνηση και τη συζήτηση των υποθέσεων στο ακροατήριο, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά οσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Στην προκειμένη περίπτωση εισάγονται προς συζήτηση: α) η από 13-1-2016 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 2797/71/2016 ανακοπή, β) οι από 10-4-2018 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 35141/1369/2018 πρόσθετοι λόγοι αυτής, οι οποίοι ασκήθηκαν με αυτοτελές δικόγραφο που κατατέθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού και με τους οποίους επιδιώκεται, για τους λόγους που ειδικότερα εκτίθενται στα ως άνω δικόγραφα, η ακύρωση της με αριθμό 12039/2015 Διαταγής Πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, καθώς και γ) η από 23-11-2017 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 600095/4167/2017 ανακοίνωση δίκης - προσεπικλήση σε αναγκαστική παρέμβαση, η οποία ως τέτοια εκτιμάται

από το Δικαστήριο βάσει του περιεχομένου και του αιτήματος του δικηγόρου και όχι ως παρεμπιπτούσα αγωγή, όπως εκ παραδρομής αναγράφεται επιπροσθέτως στον τίτλο και, τέλος, δι' η από 20-2-2018 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικηγόρου 34235/1335/2018 πρόσθετη παρέμβαση υπέρ των ανακοπτόντων, οι οποίες πρέπει να ενωθούν και να συνεκδικαστούν, διότι εκκρεμιούν ενώπιον του ιδίου Δικαστηρίου, υπάγονται στην ίδια διαδικασία και συγκεκριμένα στην ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρα 632 παρ. 2 και 614 επ. ΚΠολΔ) καθώς ασκήθηκαν μετά την έναρξη ισχύος του άρθρου τέταρτου του άρθρου 1 του Ν. 4335/2015, (ΦΕΚ 87/Α/23-7-2015), ήτοι μετά την 1-1-2016 (βλ. άρθρο ένατο παρ. 2 του αυτού άρθρου και νόμου), και, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, διευκολύνεται και επιταχύνεται η διεξαγωγή της δίκης, ένεκα της μεταξύ τους συνάφειας, ενώ συγχρόνως επέρχεται και μείωση των εξόδων (άρθρα 31 § 1 και 246 ΚΠολΔ).

2. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 294, 295, 297 ΚΠολΔ, όπως τα άρθρα 294 και 297 του ΚΠολΔ αντικαταστάθηκαν με το άρθρο δεύτερο του άρθρου 1 του Ν. 4335/2015, ΦΕΚ Α 87 (ο οποίος ισχύει, σύμφωνα με το άρθρο ένατο παρ. 2 του αυτού άρθρου και νόμου, από 1.1.2016) και 299 ΚΠολΔ, οι οποίες τυγχάνουν εφαρμογής και στις ανακοπές ενόψει του άρθρου 585 ΚΠολΔ, συνάγεται ότι η παραίτηση από το ένδικο βοήθημα που έχει ασκηθεί γίνεται μόνο με δήλωση που καταχωρίζεται στα πρακτικά ή με δικόγραφο που επιδίδεται στον αντίδικο ή με δήλωση στις προτάσεις και έχει ως συνέπεια ότι το ένδικο βοήθημα θεωρείται σαν να μην έχει ασκηθεί. Κατά της ίδιες ως άνω διατάξεις, ως δικόγραφο νοείται κάθε έγγραφο που συντάσσεται από το διάδικο ή το δικαστικό πληρεξούσιο του, για την πιστοποίηση των διαδικαστικών πράξεων που ενεργούν η από το δικαστήριο, και το οποίο (έγγραφο) κατ' άρθρο 118 ΚΠολΔ είτε υποβάλλεται στο δικαστήριο είτε επιδίδεται από τον ένα στον άλλο διάδικο (ΑΠ 834/2005, ΑΠ 189/1997, ΕΛΛΔ/νη 38. 1576. Η παραίτηση από το δικόγραφο της ανακοπής έχει ως αποτέλεσμα ότι η ανακοπή θεωρείται πως δεν ασκήθηκε, κατ' άρθρο 295 παρ. 1 του ΚΠολΔ. Στην προκειμένη περίπτωση, η πληρεξούσια δικηγόρος της πρώτης των ανακοπτόντων - ασκούντων πρόσθετη παρέμβαση με προφορική δήλωσή της που καταχωρήθηκε στα ταυτάριθμα με την παρούσα απόφαση πρακτικά

Ξεπρίσμιε
ΚΕ

ΚΕ

3^ο φύλλα της υπ' αριθμ. 4283/2019 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών)

δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου, παραιτήθηκε, πριν από την προφορική συζήτηση της ουσίας της υπόθεσης, από το δικόγραφο της ένδικης ανακοπής και των πρόσθετων λόγων. Η δήλωση αυτή παραίτησης είναι νομότυπη και έχει επιφέρει τις κατ' άρθρο 295 § 1 ΚΠολΔ συνέπειες, με ετακόλουθα η ένδικη ανακοπή και οι πρόσθετοι λόγοι αυτής να θεωρούνται ότι δεν έχουν ασκηθεί από την πρώτη των ανακοπιόντων - ασκούντων πρόσθετη παρέμβαση.

3. Στην προκειμένη περίπτωση, οι ανακόπιοντες, με την υπό κρίση ανακοπή και τους πρόσθετους λόγους αυτής, ζητούν, για τους λόγους που εκθέτονται στα εν λόγω δικόγραφα, την ακύρωση της με αριθμό 12039/2015 Διαταγής Πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, δυνάμει της οποίας επιτάσσονται να καταβάλουν, εις ολόκληρον ο καθενας, στην καθ' ης ανώνυμη τραπεζική εταιρεία με την επωνυμία «ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΕ», ως ειδικής διαδόχου της πρώην τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «FBB ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ» και το διακριτικό τίτλο «FBBANK», το συνολικό ποσό των 779.735,24 ευρώ, πλέον τόκων και δικαστικών εξόδων, για απαίτηση από σύμβαση παροχής πίστωσης δι' ανοικτού (αλληλόχρεου) λογαριασμού, ενεχόμενοι ως εγγυητές, καθώς και να καταδικασθεί η αντιδικός τους στην καταβολή των δικαστικών τους εξόδων. Με το ως άνω περιεχόμενο και απήματα, η ανακοπή κατά της ως άνω διαταγής πληρωμής καθώς και οι πρόσθετοι λόγοι αυτής αρμοδίως εισάγονται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο [άρθρα 632 παρ.1, όπως αυτό ισχύει από 1-1-2016, ήτοι μετά την αντικατάστασή του από το άρθρο 1 άρθρο όγδοο παρ. 2 του Ν. 4335/2015, ΦΕΚ Α' 87/23-7-2015, δοθέντος ότι τα δικόγραφα τόσο της ανακοπής όσο και των πρόσθετων λόγων κατατέθηκαν στη Γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου στις 14-1-2016 και 11-4-2018 αντιστοίχα, δηλαδή μετά την έναρξη ισχύος του άρθρου 1 άρθρου τεταρτίου του Ν. 4335/2015 (βλ. άρθρο ένατο παρ. 2 του αυτού άρθρου και νόμου), 584, 14 παρ. 2, 18 ΚΠολΔ], κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών [άρθρα 632 παρ. 2 και 614 επ. ΚΠολΔ]. Περαιτέρω, τόσο η ανακοπή όσο και οι πρόσθετοι λόγοι αυτής έχουν ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα καθόσον η μεν ανακοπή έχει ασκηθεί

εντός δεκαπέντε (15) εργάσιμων ημερών από την επίδοση της προσβαλλομένης διαταγής πληρωμής, χωρίς να συνυπολογίζονται στο ως άνω χρονικό διάστημα τόσο οι ημέρες του Σαββάτου, της Κυριακής και των αργιών που εμφιλοχωρούν, καθότι δεν είναι εργάσιμες ημέρες (βλ. τη διάταξη του άρθρου 144 §3 ΚΠολΔ, που προστέθηκε με το άρθρο 7 Ν. 3994/2011 και σχετικώς τις ΑΠ 323/2007 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 421/2005 ΕΛΛΑΔη 46.1076, ΑΠ 695/2003 ΕΛΛΑΔη 45.114), δεδομένου ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της τελευταίας επιδόθηκε για πρώτη φορά, με επιμέλεια της καθ' ης, στους ανακόπτοντες στις 23-12-2015 (βλ. αντίστοιχα τις υπ' αριθμ. 4558ΣΤ'/23-12-2015 και 4557ΣΤ'/23-12-2015 εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Πρωτοδικείου Πειραιά Διονυσίου ΚΡΙΑΡΗ που προσκομίζει μετ' επικλήσεως η καθ' ης η ανακοπή) και η υπό κρίση ανακοπή επιδόθηκε στην καθ' ης στις 8-1-2016 (βλ. τη σχετική με ημερομηνία 18-1-2016 επισημείωση της δικαστικής επιμελήτριας Αθηνών Αικατερίνης ΛΑΒΡΑΝΟΥ στην πρώτη σελίδα του αντιγράφου της κρινόμενης ανακοπής που νόμιμα προσκομίζει μετ' επικλήσεως η καθ' ης), οι δε πρόσθετοι λόγοι ανακοπής ασκήθηκαν με αυτοτελές δικόγραφο που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου αυτού και κοινοποιήθηκε στην καθ' ης στις 12-4-2018 (βλ. τη σχετική με ημερομηνία 12-4-2018 επισημείωση του δικαστικού επιμελητή στην πρώτη σελίδα του αντιγράφου των προσθετων λόγων ανακοπής που νόμιμα προσκομίζει μετ' επικλήσεως η καθ' ης), ήτοι οκτώ (8) τουλάχιστον ημέρες πριν από την συζήτηση σύμφωνα με το άρθρο 585 παρ. 2β ΚΠολΔ (όπως η παρ. 2 αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1 άρθρο τρίτο του Ν. 4335/2015 και ισχύει για τα κατατεθειμένα από 1-1-2016 ένδικα μέσα και ανακοπές). Πρέπει, επομένως, η ανακοπή και οι πρόσθετοι λόγοι αυτής ερευνηθούν περαιτέρω ως προς τη νομική και ουσιαστική βασιμότητα των λόγων τους.

4.1. Από τη διάταξη του άρθρου 80 του ΚΠολΔ, με την οποία ορίζεται ότι εάν σε δίκη που εκκρεμεί μεταξύ άλλων, τρίτος έχει έννομο συμφέρον να νικήσει κάποιος διάδικος, έχει δικαίωμα, μέχρι να δημοσιευθεί αμετάκλητη απόφαση, να ασκήσει πρόσθετη παρέμβαση για να υποστηρίξει το διάδικο αυτόν, προκύπτει ότι η πρόσθετη παρέμβαση από κάποιο πρόσωπο μπορεί να ασκηθεί και για πρώτη φορά στο δευτεροβάθμιο Δικαστήριο. Περαιτέρω, από την προαναφερόμενη διάταξη, σε συνδυασμό με εκείνη του άρθρου 68

Σεμειώσεις
_kkt

ΣΤΑ

4^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 4283/2019 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών)

του ΚΠολΔ, προκύπτει ότι αναγκαίως όφες για την άσκηση πρόσθετης παρέμβασης είναι η συνδρομή έννομου συμφεροντος στο πρόσωπο του παρεμβαίνοντος. Υφίσταται, δε, έννομο συμφέρον για την άσκηση παρέμβασης, όταν με αυτήν είναι δυνατό να προστατευθεί δικαίωμα του παρεμβαίνοντος ή να αποτραπεί η δημιουργία σε βάρος του νομικής υποχρέωσης. Πρέπει, όμως, αυτά είτε να απειλούνται από τη δεσμευτικότητα ή την εκτελεσιότητα της απόφασης που θα δημοσιευθεί στο πλαίσιο της δίκης, κατά την οποία ασκείται η πρόσθετη παρέμβαση, είτε να υπάρχει κίνδυνος προσβολής τους από τις αντανάκλαστικές συνέπειες της απόφασης αυτής. Έτσι, για την άσκηση πρόσθετης παρέμβασης δεν αρκεί ότι σε μεταξύ άλλων εκκρεμή δίκη πρόκειται να λυθεί νομικό ζήτημα που θα ωφελήσει ή θα βλάψει τον προσθέτως παρεμβαίνοντα, επειδή υπάρχει ή πρόκειται να προκύψει σε μελλοντική δίκη μεταξύ αυτού και κάποιου από τους διαδίκους ή τρίτου συναφής διαφορά, αλλά απαιτείται η έκβαση της δίκης, στην οποία παρεμβαίνει, να θίγει αιτιω την άποψη του πραγματικού και νομικού ζητήματος τα έννομα συμφέροντα του (ΑΠ ΟΛ 28/2007 ΕφΑΔ 2008,332, ΑΠ ΟΛ 14/2008 ΝοΒ 2009,615, ΑΠ ΟΛ 4/2009 ΝοΒ 2009,624, ΑΠ ΟΛ 12/2013 ΝοΒ 2013,1561, ΑΠ 1040/2009, ΧρΙΔ 2010,275, ΑΠ 1653/2009, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, Εφθεσ 1027/2010 Αρμ 2012,577, ΕφΑθ 4238/2010 ΔΕΕ 2011,312, ΕφΠερ 195/2011, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, Εφθεσ 701/2011, ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξ άλλου, ως τρίτος, κατά την έννοια του άρθρου 80 ΚΠολΔ, νοείται εκείνος, ο οποίος δεν έχει προσλάβει την ιδιότητα του διαδίκου στην αρχική δίκη, μη ταυτιζόμενος νομικώς με κάποιον από αυτούς, όπως συμβαίνει επί καθολικής ή οίοντι καθολικής διαδόχης, ενώ θεωρούνται τρίτοι, δικαιούμενοι να ασκησουν πρόσθετη παρέμβαση, οι ειδικοί διάδοχοι των αρχικών διαδικών, ανεξαρτήτως αν απέκτησαν την ιδιότητα αυτή προ ή κατά τη διάρκεια της δίκης. Από τις ίδιες ως ανω διατάξεις σε συνδυασμό και προς εκείνη του άρθρου 215 Κ.Πολ.Δ προκύπτει, ότι η πρόσθετη παρέμβαση (και στον Άρειο Πάγο, ασκείται με κατάθεση δικογράφου, που κοινοποιείται σε όλους τους διαδίκους και περιεχει τα στην παρ. 1 του άρθρου 81 Κ.Πολ.Δ. οριζόμενα στοιχεία. Περαιτέρω, όπως προκύπτει από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 626 και 74 παρ. 1 του ΚΠολΔ οι διατάξεις περί αιτλης ομοδικίας εφαρμόζονται και επί αιτήσεως για την έκδοση διαταγής πληρωμής.

επιτρεπομένης της υποβολής κοινής αίτησης υπό πλειόνων δανειστών κατά πλειόνων οφειλετών επ' όσον υπάρχει και προαποδεικνύεται εγγράφως κοινωνία δικαιώματος ή υποχρέωσης. Τέτοια κοινωνία υποχρέωσης εις περίπτωση πλειόνων οφειλετών της αυτής παροχής υπάρχει και επί οφειλής εγγυητού εγγυηθέντος ως αυτοφειλέτου. Η συνδρομή, όμως, των προϋποθέσεων του παραδεκτού της εκδούσεως διαταγής πληρωμής ερευνάται χωριστά για κάθε ομοδικό και το παραδεκτό αυτής ως προς ένα των ομοδικών δεν επηρεάζεται από το απαράδεκτο αυτής ως προς τον άλλο. Και αυτό, γιατί στις εννοχές εις ολόκληρον η ομοδικία είναι απλή και δεν επηρεάζονται τα δικαιώματα του ενός των ομοδικών από τη δικαιολογητική σχέση του άλλου (βλ. ΕφΠειρ 444/2000 ΔΕΕ 2000 862, ΕφΠειρ 136/87 ΕΛΛΑΔΗ 29.362). Εξάλλου, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 847, 850, 851 ειτ. ΑΚ και 328 ΚΠολΔ συνάγεται, ότι από δίκη, που έχει διεξαχθεί μεταξύ του δανειστή και είτε του πρωτοφειλέτη είτε του εγγυητή, προκύπτει δεδικασμένο υπέρ του ετέρου μόνο επωφελές και μόνο αν η αγωγή του δανειστή απορρίφθηκε λόγω ανυπαρξίας του χρέους. Από αυτήν την περιορισμένη και συγκυριακή καθ' υποκείμενο επέκταση του ευμενούς μόνο δεδικασμένου δεν έπεται ότι μεταξύ τους, δηλαδή μεταξύ πρωτοφειλέτη και εγγυητή υπάρχει γενικώς και εκ προοιμίου δεσμός αναγκαστικής ομοδικίας υπό την έννοια του άρθρου 76 παρ. 1 περ. β' ΚΠολΔ (επέκταση της ισχύος της εκδιδόμενης αποφάσεως και στους δύο). Αντίθετη εκδοχή, θα διεύρυνε κατ' αποτέλεσμα το άρθρο 328 ΚΠολΔ και θα υπερέτεινε αδικαιολογητώς το γράμμα και το σκοπό της διατάξεως του άρθρου 76 παρ.1 περ. β' του ΚΠολΔ, θα ήταν δε και ασυμβίβαστη προς την κατά το ουσιαστικό δίκαιο αυτοτέλεια της άμυνας του καθενός (άρθρο 853 ΑΚ). Επί πλέον η απόλυτη αυτή αποψη θα κατέληγε συχνά σε διαδικαστικές δυσχέρειες και θα επέφερε εκ προοιμίου και γενικώς αδικαιολόγητες καθυστερήσεις και απαράδεκτα (ΑΠ 1598/2000, ΑΠ 1223/1995). Εκ τούτων παρέπεται, ότι όταν ασκείται κοινή αγωγή παθητικώς κατά του πρωτοφειλέτου και του εγγυητού υφίσταται αναγκαία ομοδικία μεταξύ τους, καθ' ο μέρος αντικείμενο της δίκης, ως προς τον καθένα, είναι η ύπαρξη της κυρίας οφειλής, όντας αδιάφορα αν η επέκταση του δεδικασμένου είναι περιορισμένη, εξαρτώμενη από την νίκη ή ήττα του διαδικού, όπως στην περίπτωση κατά την οποία δημιουργείται

θεωρούμε
ΑΚ

~~ΑΚ~~

5^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 4283/2019 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών)

μόνον επί της ανυπαρξίας του χρεούς (ΑΠ 1281/2017, 1280/2017). Εξ άλλου, με την ανακοπή κατά διαταγής πληρωμής, η οποία υποκειται και στη ρύθμιση των άρθρων 583 επ. ΚΠολΔ, προβάλλονται λόγοι, είτε κατά του κύρους της διαταγής πληρωμής για ελλειπή διαδικαστικής προϋπόθεσης, είτε κατά της υπάρξεως της απαιτησεως (ΟΛΑΠ 10/1997, ΑΠ1946/2017) Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, εφόσον ο πρωτοφειλέτης και ο εγγυητής ασκούν ανακοπή κατά διαταγής πληρωμής, που εκδόθηκε σε βάρος τους με βάση το καταλοιπό συμβάσεως πιστώσεως με ανοικτό λογαριασμό που καταγγέλθηκε από το δανειστή, υφίσταται αναγκαία ομοδικία μεταξύ τους καθ' ο μέρος αντικείμενο της δίκης, ως προς τον καθένα, είναι η ύπαρξη και η έκταση της κύριας σε βάρος τους οφείλης.

4.2. Στην προκειμένη περίπτωση, η Σταματία Αποστολακίδη του Αποστολου, δικηγόρος και σύνδικος της πτώχευσης της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία «ΠΑΡΑΓΩΓΕΣ ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΩΝ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗΣ ΑΕ» και το διακριτικό τίτλο «VISION PLUS ΑΕ», με το από 20-2-2018 δικόγραφο της που κατατέθηκε στη γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου, άσκησε προσθετη παρέμβαση υπέρ των ανακοπιτώντων. Με την ως άνω παρέμβαση της εκθέτει ότι με την με αρ. 12039/2015 διαταγή πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών επιτάσσονται τόσο η ως άνω πτωχέυσα εταιρεία (πρωτοφειλέτρια), της οποίας έχει ορισθεί σύνδικος, όσο και οι υπέρ ων η προσθετη παρεμβαση - ανακόπτοντες (εγγυητές), να καταβάλουν στην καθ' ης, εις ολόκληρον ο καθένας, το συνολικό ποσό των 779.735,24 ευρώ, πλέον τόκων και δικαστικών εξόδων, για απαιτηση από την αναφερόμενη σε αυτή σύμβαση παροχής πίστωσης δι' ανοικτού (αλληλόχρεου) λογαριασμού. Ότι δυνάμει της από 23-11-2017 ανακοινώσεως δίκης - προσεπικλήσεως σε αναγκαστική παρέμβαση, το περιεχόμενο της οποίας παραθέτει αυτολεξεί, οι υπέρ ων η πρόσθετη παρέμβαση - ανακόπτοντες ζήτησαν την παρέμβασή της ως σύνδικος της πτωχής προκειμένου να υποστηρίξει την ως άνω ασκηθείσα ανακοπή τους για να ακυρωθεί η με αρ. 12039/2015 διαταγή πληρωμής. Περαιτέρω, εκθέτει ότι η από 15-1-2016 ανακοπή που άσκησαν οι υπέρ ων η πρόσθετη παρέμβαση - ανακόπτοντες πρέπει να γίνει δεκτή διότι η με αρ. 12039/2015 διαταγή πληρωμής εκδόθηκε μετά την κηρυξη της ως άνω πρωτοφειλέτριας εταιρείας σε πτώχευση (13-3-2014), ήτοι κατά παράβαση

της αναστολής όλων των ατομικών καταδιωκτικών μέτρων των πιστωτών κατά της πτωχής που προβλέπει το άρθρο 25 ΠτΚ, ενώ δεν συντρέχει η περίπτωση της εξαίρεσης του άρθρου 26 του ΠτΚ. Επιπλέον, εκθέτει ότι, σε κάθε περίπτωση, η εν λόγω διαταγή πληρωμής είναι άκυρη διότι δεν επιδόθηκε σε αυτήν, ήτοι τη σύνδικο, εντός διμήνου από την ημερομηνία έκδοσής της, σύμφωνα με το άρθρο 630Α ΚΠολΔ. Οι επομένως, σύμφωνα με τα ανωτέρω, λόγω της αναγκαστικής σημοδικίας μεταξύ της πτωχεύουσας εταιρείας ως πρωτοφειλέτριας και των ανακοπόντων ως εγγυητών, πρέπει η με αρ. 12039/2015 διαταγή πληρωμής να ακυρωθεί τόσο ως προς την πτωχή όσο και ως προς τους ανακόποντες. Με βάση το ως άνω ιστορικό, όπως ειδικότερα αναπτύσσεται στο δικόγραφο της υπό κρίση πρόσθετης παρέμβασης, η σύνδικος - προσθέτως παρεμβαίνουσα ζητεί να γίνει δεκτική η πρόσθετη παρέμβαση καθώς και η από 13-1-2016 ανακοπή καθώς και να καταδικαστεί η καθ' ης στην καταβολή της δικαστικής της δαπάνης, άλλως και όλως επικουρικός και στην περίπτωση ήττας της, ζητεί την επιβολή της δικαστικής δαπάνης στην πτωχευτική περιουσία. Ωστόσο, με το ως άνω περιεχόμενο και αιτήματα, η υπό κρίση πρόσθετη παρέμβαση είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη εξαιτίας της έλλειψης της διαδικαστικής προϋπόθεσης του εννόμου συμφέροντος, τη μη συνδρομή του οποίου διαπιστώνει το δικαστήριο στην κρινόμενη περίπτωση μετά από αυτεπάγγελτη έρευνα (άρθρα 68, 73 και 80 του ΚΠολΔ). Συγκεκριμένα, τα ιστορούμενα στην κρινόμενη πρόσθετη παρέμβαση πραγματικά περιστατικά δεν θεμελιώνουν το έννομο συμφέρον της προσθέτως παρεμβαίνουσας για την άσκηση της πρόσθετης παρέμβασης υπέρ των ανακοπόντων καθώς, σύμφωνα με τα αναλυτικά εκτιθέμενα στην ως άνω μείζονα σκέψη, η πτώχευση ενός από τους εις ολόκληρον συνοφειλέτες δεν επιφέρει καμία τροποποίηση των δικαιωμάτων του δανειστή κατά των άλλων μη πτωχευσάντων συνοφειλειών και, επομένως, ο δανειστής δύναται να στραφεί κατά των τελευταίων και να απαιτήσει την πληρωμή. Συνεπώς, η κήρυξη του πρωτοφειλέτη σε κατάσταση πτώχευσης, όπως εν προκειμένω της προσθέτως παρεμβαίνουσας, δεν επηρεάζει το κύρος της εκδοθείσας διαταγής πληρωμής ως προς τους ανακόποντες - εγγυητές, εφόσον οι τελευταίοι δεν πτώχευσαν (βλ. ad hoc ΕφΘεσσ. 2946/1991, ΝΟΜΟΣ, Εφαθ 9077/1980, ΝΟΜΟΣ, Λάμπρο Κοτσιρή, Πτωχευτικό Δίκαιο, 10^η Έκδοση, Εκδόσεις

Θεωρώ πως
ΚΑ

ΣΤΠ

↑

6^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 4283/2019 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών)

Σάκουλα Αθήνα- Θεσσαλονίκη, σελ. 357-358), ενώ η ακυρότητα διαταγής πληρωμής για έλλειψη διαδικαστικής προϋποθέσης και δη επειδή, εν προκειμένω, αυτή δεν επιδόθηκε εντός της δέμηνης προθεσμίας του άρθρου 630Α ΚΠολΔ στη σύνδικο της πτωχεύσασας πρωτοφειλέτριας ανώνυμης εταιρείας, δεν επιδρά στο κύρος της όταν αυτή εκδόθηκε και κατά του ενεχομένου συνοφειλέτη - εγγυητή και ομοδίκου στην εκδοθείσα διαταγή πληρωμής, ως προς τον οποίο διατηρεί την εγκυρότητά της (βλ. ΕφΠερ 444/2000 ΝΟΜΟΣ, ΕφΠερ 136/87 ΕΛΔ 29,362). Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, η υπο κρίση πρόσθετη παρέμβαση πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη έλλειψη εννόμου συμφεροντος, ομοίως δε θα πρέπει για τον ίδιο ως άνω λόγο να απορριφθεί ως απαράδεκτη και η από 23-11-2017 ανακοίνωση δίκης με προσεπικλήση σε αναγκαστική παρέμβαση που άσκησαν οι ανακόπτοντες με την οποία ζήτησαν την παρέμβαση της συνδίκου της πτωχεύσασας πρωτοφειλέτριας εταιρείας προκειμένου να υποστηρίξει την από 13-1-2016 ανακοπή τους για να ακυρωθεί η με αρ. 12039/2015 διαταγή πληρωμής.

5. Περαιτέρω, με τον πρώτο (Α') λόγο ανακοπής και το πρώτο σκέλος του πρώτου (Α') λόγου του δικογράφου των πρόσθετων λόγων ανακοπής, οι οποίοι θα πρέπει να εκληφθούν ως ένας ενιαίος λόγος βάσει του περιεχομένου τους, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι η ανακοπιόμενη διαταγή πληρωμής είναι απολύτως ακυρη ως προς την πρώτη ανακόπτουσα, σύμφωνα με το άρθρο 25 του ΠτΚ, διότι εκδόθηκε μετά την κήρυξή της σε πτώχευση, κατά παράβαση της αναστολής όλων των ατομικών καταδικαστικών μέτρων των πιστωτών κατά της πτωχής, ενώ δεν συνιρέει η περίπτωση της εξαίρεσης του άρθρου 26 του ΠτΚ. Ειδικότερα, ισχυρίζονται ότι η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής πρέπει να ακυρωθεί ως προς την πρώτη ανακόπτουσα διότι η καθ' ης κατέθεσε την αίτηση για την έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής στις 10-9-2015, ενώ η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής εκδόθηκε στις 6-11-2015, ήτοι μετά τις 13-3-2014, οπότε και κηρύχθηκε σε πτώχευση η πρώτη ανακόπτουσα - πρωτοφειλέτρια εταιρεία δυνάμει της με αρ. 227/13-3-2014 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών. Με το περιεχόμενό του αυτό, ο ως άνω εξεταζόμενος ενιαίος λόγος ανακοπής κρίνεται απορριπτός ως αλυσιτελής, προβάλλεται δηλαδή από τους δεύτερο και τρίτη των ανακοπιόντων χωρίς

έννοιο συμφέρον, αφού, μετά την προαναφερόμενη παραίτηση της πρώτης ανακόπτουσας από το δικόγραφο τόσο της ενδίκης ανακοπής όσο και των πρόσθετων λόγων με προφορική δήλωση της πληρεξουσίας δικηγόρου της, και αληθής υποθέμενος, δεν μπορεί να επιφέρει την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής ως προς την παραιτηθείσα πρώτη ανακόπτουσα.

6.1. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 111 παρ. 2, 216 παρ. 1 και 2 ΚΠολΔ, 585 και 632 Κ.Πολ.Δ. προκύπτει ότι οι λόγοι ανακοπής κατά διαταγής πληρωμής πρέπει να είναι σαφείς και ορισμένοι, μπορούν δε να αφορούν είτε την τυπική ακυρότητα της διαταγής πληρωμής, με την έννοια ότι δεν τηρήθηκαν οι όροι και οι διατυπώσεις που απαιτούνται, σύμφωνα με τα άρθρα 623 επ. ΚΠολΔ, για την έκδοση έγκυρης διαταγής πληρωμής, είτε την ουσιαστική ακυρότητα αυτής (διαταγής πληρωμής), με την έννοια ότι ο ανακόπτων αμφισβητεί την ύπαρξη της οφειλής του, προβάλλοντας ανατρεπτικές ή διακωλυτικές της γεννήσεως της απαιτήσεως του καθ' ου η ανακοπή, ενστάσεις. Στην αντίθετη περίπτωση, οι λόγοι αυτοί απορρίπτονται ως αόριστοι (Στεφ. Πανταζόπουλου, «Η ανακοπή κατά Διαταγή Πληρωμής», έκδοση 2001, σελ. 147 με τις εκεί παραπομπές, Σινανιώτη, «Ειδικές διαδικασίες», έκδ. Β', σελ. 193, ΑΠ 2073/2007 ΕΛΔ 49,424, ΑΠ 916/2002 ΕΛΛνη 2003 σελ. 1297, ΑΠ 758/2002 νόμος, ΑΠ 309/1999 ΕΤρΑΧΔ 2000.487, ΕΑ 1587.2013 ΔΕΕ 2013 σελ. 792, ΕφΑθ 1159/2012, ΕφΘεσ 317/2009, 2788/2009 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Τυχόν αοριστία λόγου ανακοπής, που περιέχεται στο αρχικό δικόγραφο, μπορεί παραδεκτώς να συμπληρωθεί μόνο με πρόσθετο λόγο ανακοπής σε ιδιαίτερο δικόγραφο, το οποίο κατατίθεται στη γραμματεία του Δικαστηρίου, στο οποίο απευθύνθηκε η ανακοπή, και κοινοποιείται στον αντιδικο τριάντα η οκτώ τουλάχιστον ημέρες πριν από τη συζήτηση, αναλόγως του αν πρόκειται για την τακτική ή την ειδική διαδικασία, αντιστοίχως (βλ. ΑΠ 916/2002, ΕΛΛνη 2003, 1297, ΑΠ 758/2002, Δημοσ. ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1437/2000, ΕΛΛνη 42, 695, ΕφΘεσ 2534/2003, ΕΕμπΔ 2003.1228, ΕφΘεσ 1950/2000, ΕΕμπΔ 2000.1066). Συγκεκριμένα, εάν αμφισβητούνται επιμέρους κονδύλια της επιδικαζόμενης με την διαταγή πληρωμής απαιτήσης, για να είναι ορισμένο το δικόγραφο της ανακοπής πρέπει να αναφέρεται σε αυτό ποιο ακριβώς ποσό από την επιδικαζόμενη με

Σεισμίδης
ΚΑ

ΚΑ

** φύλλο υπ. υπ' αριθμ. 4283/2019 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών)*

της διαταγή πληρωμής απαίτηση αμφισβητείται από τον ανακόπτοντα και δεν αρκεί η γενική αμφισβήτηση του ορθού υπολογισμού της απαίτησης (πρβλ. Εφαθ 227/2012, ΤΝΠ ΔΣΑ, Εφαθ 5900/2006 ΔΕΕ 2007.327). Ακόμη ειδικότερα, επί ανακοπής κατά διαταγής πληρωμής που εκδόθηκε για απαίτηση καταλοίπου αλληλόχρεου λογαριασμού, η οποία αποδεικνύεται από έγγραφα, οι λόγοι αυτής που αναφέρονται στην απαίτηση πρέπει, για να είναι ορισμένοι, να περιέχουν ισχυρισμούς που ανάγονται στα κατ' ιδίαν κονδύλια πιστοχρεώσεως του λογαριασμού, μόνι δε η με τους λόγους αυτούς γενική αμφισβήτηση της ορθότητάς του δεν αρκεί (ΕφΔωδ 2/1996 ΔΕΕ 1997.725, Εφαθ 6709/1986 ΕΛΛΔνη 26.995). Ακολουθως από τα άρθρα 623, 626 §2 και 3, στοιχ. γ, 630 στοιχ. γ και 631 ΚΠολΔ συνάγεται ότι η διαταγή πληρωμής, η οποία αποτελεί μόνον εκτελεστό τίτλο και δεν τυγχάνει δικαστική απόφαση, ώστε να έχει ανάγκη πλήρους αιτιολογικού, αρκεί πλην άλλων στοιχείων, να εμπεριέχει απλώς την αιτία της πληρωμής, ήτοι να προσδιορίζεται έστω και συνοπτικά το είδος της δικαιοπραξίας από την οποία απορρέει η απαίτηση, δίχως να δημιουργείται αμφιβολία ως προς την αιτία της πληρωμής και δεν απαιτείται να περιγράφονται τα πραγματικά περιστατικά τα οποία συνιστούν την αιτία. Επομένως, επί διαταγής πληρωμής, που εκδόθηκε βάσει οριστικού καταλοίπου από σύμβαση αλληλόχρεου ή ανοικτού λογαριασμού ή σύμβασης έκδοσης πιστωτικού δελτίου ή δανειακής σύμβασης μετά τραπεζής, αρκεί να αναφέρεται συνοπτικά ότι το διατασσόμενο χρηματικό ποσό αποτελεί το χρεωστικό υπόλοιπο εις βάρος του οφειλέτη, δίχως να απαιτείται η πλήρης αναφορά της κίνησης των χρεωπιστωτικών κονδυλίων του λογαριασμού κίνησης της σύμβασης. Αντιστοίχως, με την αίτηση για έκδοση της διαταγής πληρωμής αρκεί να αναφέρεται η σύμβαση μεταξύ των διαδίκων, η συμφωνία περί αναγωγής των βιβλίων της τράπεζας σε έγγραφο αποδείξης της απαίτησης και του ύψους αυτής, το οριστικό κλείσιμο ή η καταγγελία της σύμβασης και το ύψος του οριστικού καταλοίπου, καθώς και το απόσπασμα κίνησης του λογαριασμού από την έναρξη του ή από την τελευταία αναγνώριση έως το οριστικό κλείσιμο, δίχως να είναι ανάγκη να εμπεριέχονται στο περιεχόμενο της αίτησης τα επιμέρους κονδύλια χρεωπιστώσεων του λογαριασμού κίνησης, εφόσον αυτά εκτίθενται στο συνημμένο επί της αίτησης αντίγραφο ή απόσπασμα του λογαριασμού,

ανεξαρτητως του ότι ο αιτούμενος την έκδοση της διαταγής πληρωμής
δυναται να επιδώσει μέρος μόνον της χρηματικής απαίτησης ή μέρος μόνον
των τόκων, δίχως να απαιτείται αιτιολογία για αυτή την επιλογή (βλ. ΑΠ
1512/2006 και 192/2005, ΕΛΛΔνη 47.1650 και 458. ΑΠ 1432/1998,
ΕΛΛΔνη 40.91, ΑΠ 1215/1995 και 1106/1994, ΕΛΛΔνη 38.1973 και 1075
και ΕφΑθ 1646/2006, ΕΛΛΔνη 48.627). Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη
της παρ. 3 του άρθρου 1 του Ν. 128/1975: «επιβάλλεται από το έτος 1976
εισφορά, βαρύνουσα τα πάσης φύσεως εν Ελλάδα λειτουργούντα πιστωτικά
ιδρύματα, περιλαμβανομένης και της Τραπεζής της Ελλάδος, υπέρ του εν
τη παραγράφω 1 του παρόντος άρθρου λογαριασμού, ανερχομένη εις
ποσοτόν ένα (1) επί τοις χιλίοις ετησίως επί του ετησίου ύψους εντός
εκάστου ημερολογιακού έτους μηνιαίων υπολοίπων των κορηγουμένων υπ'
αυτών πάσης φύσεως δανείων ή πιστώσεων, περιλαμβανομένων και των
δυνάμει της από 19 Μαρτίου 1962 μεταξύ των Τραπεζών συμβάσεως, ως
αυτή ετρομοποιήθη και συνεπληρώθη μεταγενεσιτέρως, συμφωνηθειών
εισφορών». Από τη διάταξη αυτή δεν προβλέπεται μιν ρητά ως συμβατικά
δυνατή αλλά και δεν απαγορεύεται η συμβατική μετακύλιση της
θεσιζομένης με τον άνω νόμο εισφοράς (βλ. ΕφΘεσο 1224/2017,
δημοσιευμένη σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Η ρυθμιστική ισχύς του νόμου αυτού
εξαντλείται στον καθορισμό του υπόχρεου έναντι του Δημοσίου προσώπου
στα πλαίσια της εννόμου σχέσεως που ιδρύεται με τη σχετική διάταξη και
αφορά επομένως αποκλειστικά στην κάθετη σχέση μεταξύ κράτους και
πιστωτικών ιδρυμάτων και όχι στην οριζόντια τοιαύτη μεταξύ πιστωτικών
ιδρυμάτων και δανειοληπτών. Η μετακύλιση της εισφοράς στους τελευταίους
αυτούς επιτρέπεται με βάση την αρχή της ιδιωτικής αυτονομίας και εφ' όσον
δεν απαγορεύεται από άλλη διάταξη, ως τοιαύτης νοουμένης της θεσίσεως
ανωτάτου ορίου επιτοκίου, το οποίο θα υπερέβαινε η εισφορά αυτή, και
μόνο αν δεν υπήρχε αντίθετη ρύθμιση. Επομένως, η μετακύλιση της
εισφοράς αυτής στους δανειολήπτες είναι νόμιμος, γιατί δεν αντίκειται στην
προαναφερθείσα διάταξη, η οποία δεν καθιερώνει απαγορευτικό κανόνα
δικαίου κατ' άρθρο 174 ΑΚ, αλλά ούτε και αντίκειται σε άλλον
απαγορευτικό κανόνα δικαίου, εντάσσεται δε στο πλαίσιο του ελεύθερου
καθορισμού των επιτοκίων. Άλλωστε, η επίρριψη της σχετικής επιβαρύνσεως
στο δανειολήπτη αποτέλεσε, υπό την ισχύ του Ν. 128/1975, συναλλακτική

Σειμώθηκε
ΚΑ

8^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 4283/2019 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών)

πρακτική των τραπεζών, στην παγίωση της οποίας συνετέλεσαν: α) Το γεγονός ότι μεταγενέστερα νομοθετήματα που τροποποίησαν τον ως άνω νομο ανέφεραν γενικώς ότι η εισφορά βαρύνει τη συναλλαγή, β) το ότι ύψος του συντελεστή καθ' όλο το χρονικό διάστημα από την καθιέρωση της εν λόγω εισφοράς κλιμακώθηκε ποσοστιαίως, με σκοπό την ελάφρυνση ή και απαλλαγή ορισμένων κατηγοριών δανειοληπτών και γ) η θέσπιση των εξαιρέσεων των άρθρων 8 του Ν. 2459/1997 και 19 παρ. 4β του Ν. 3152/2003, που αφορούν κατάργηση της εισφοράς αυτής επί δανειοδοτήσεων προς φυσικά και νομικά πρόσωπα που κατοικούν ή εδρεύουν σε νησιά με πληθυσμό κάτω των 3.100 κατοίκων και προς τις Ιερές Μονές του Αγίου Όρους και η οποία δεν θα δικαιολογείτο αν η εν προκειμένω εισφορά επιβάρυνε τα πιστωτικά ιδρύματα. Η επιβολή δε της εισφοράς αυτής στον δανειολήπτη, εν όψει της ΠΔ/ΤΕ 2501/2002 (άρθρο 82), με την οποία επεκτείνεται η υποχρέωση ενημέρωσης του πελάτη από την τράπεζα και για την επιβολή ειδικών εισφορών, όπως είναι και η εισφορά του Ν. 128/1975, μπορεί να ελεγχθεί μόνο από αποψη διαφάνειας, ιδίως όταν επιβάλλεται χωρίς προηγουμένη επαρκή ενημέρωση η κατά τροπο κεκαλυμμένο [Α.Π. 430/2005 ΝΟΜΟΣ, Εφθζου 492/2010 ΕΕμπΔ 2011 . 81, Εφαθ 1558/2007 Ελληνη 2007.902].

6.2. Με τον δεύτερο (Β') λόγο της υπό κρίση ανακοπής τους, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι σύμφωνα με την παράγραφο 2 της με αρ. 0103/1050/29-2-2008 σύμβασης «η τράπεζα με την παρούσα σύμβαση χορηγεί στον πιστούχο πίστωση σε ανοικτό αλληλόχρεο λογαριασμό μέχρι του ποσού των ευρώ 1.000.000.00 και με επιτόκιο το άθροισμα του διατραπεζικού επιτοκίου ευρωπαϊκής αγοράς, πλέον περιθωρίου 1,85, πλέον της εισφοράς του Ν. 128/75». Οι περαιτέρω στον όρο 4.2 του απο 15-10-2009 συμφωνητικού αναγνώρισης και ρύθμισης χρέους, το οποίο υπογράφηκε σε συνέχεια της ως άνω σύμβασης, ορίζεται ότι «το εν λόγω χρέος είναι έντοκο με ετήσιο επιτόκιο το βασικό επιτόκιο της τράπεζαςτο ύψος του οποίου ανέρχεται σήμερα σε 8,55% μονάδες ετησίως, προσουξημένο με την εισφορά του άρθρου 1 παρ. 3 Ν. 128/75, όπως εκάστοτε ισχύει». Σε συνέχεια των ανωτέρω, ισχυρίζονται ότι στην περίπτωση της εισφοράς του Ν. 128/75, η συμφωνία ελευθέρωσης είναι άκυρη αν δε προβλέπεται από τη σύμβαση αιτία επιδότησης ως προς την συγκεκριμένη

παροχή, στην προκειμένη δε περίπτωση σε κανένα σημείο της επίδικης σύμβασης δεν αναφέρεται η αιτία επίδοσης της εισφοράς αυτής του Ν. 128/75 αυτής, ητοι η αιτία μετακύλισης αυτής στους ανακόπτοντες. Περαιτέρω, στον ίδιο ως άνω λόγο ανακοπής, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται, κατά τη δέουσα εκτίμηση του δικογράφου και ορθή νοηματική απόδοση του περιεχομένου του, ότι είναι παράνομος ο εκτοκισμός και ο ανατοκισμός της εισφοράς του Ν. 128/75 στον οποίο προέβη η καθ' ης αφού στο κάθε φορά προκύπτον υπόλοιπο κεφάλαιο υπολόγιζε τόκους (εκτοκισμός) περιέχοντες και ποσά εισφοράς του Ν. 128/75, στο νέο δε προκύπτον εκάστου κεφάλαιο υπολόγιζε νέους τόκους περιέχοντες και εισφορά (εκτοκισμός και ανατοκισμός της εισφοράς). Με το ως άνω περιεχόμενο, ο ως άνω λόγος ανακοπής είναι, ως προς όλα τα σκέλη του, απορριπτικός προεκόντως ως απαράδεκτος λόγω αοριστίας αφού οι ανακόπτοντες δεν προσδιορίζουν, ως όφειλαν, κατά ποιο ποσό συγκεκριμένα επιβαρύνθηκε η επιτασσόμενη απαίτηση εξαιτίας της μετακύλισης της εισφοράς του Ν. 128/1975 (βλ. και Εφαθ 1159/2012 ΝΟΜΟΣ, Εφαθ 1778/2010 Αρμ. 2010.1829, Αρμ. 2011.251), ώστε να κριθεί η βασιμότητα του εν λόγω ισχυρισμού τους και, σε καταφατική περίπτωση, να αφαιρεθεί αυτό από το συνολικό ποσό της απαίτησης που αναγράφεται στην προαναφερόμενη διαταγή πληρωμής (ΕφΠειρ 401/2015 και 627/2014 δημ. στη ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, ο ειδικότερος προσδιορισμός των κονδυλίων που προσβάλλονται είναι απαραίτητος και για τον πρόσθετο λόγο ότι η τυχόν ακυρότητα κάποιου κονδυλίου συνεπάγεται ακυρότητα αντίστοιχου ποσού της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, χωρίς να πλήττει αυτήν στο σύνολο της (Εφαθ 1159/2012, Εφαθ 1778/2010, ΠΠρΖακ 2/2012, ΠΠρΖακ 22/2012, ΠΠρΒολ 184/2009, ΜΠρΣερ 223/2014). Σε κάθε περίπτωση, ο ως άνω λόγος είναι μη νόμιμος καθόσον το ποσό της εισφοράς του Ν. 128/1975 νόμιμα μπορεί να τοκίζεται και να ανατοκίζεται αφού αποτελεί μέρος του ετήσιου πραγματικού επιτοκίου (βλ. Εφαθ 4424/2009 ΕΛΛΔνη 2011.875, ΕφΘεσο 1224/2017, δημοσιευμένη σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, ΠΠΘεσο 16.258/2013 Αρμ. 2014.1171, Σπ. Ψυχομάνη, άρθρο «Τα τραπεζικά επιτόκια» σε ΝοΒ 1995, σελ. 16-17). Περαιτέρω, στον ίδιο ως άνω λόγο ανακοπής, οι ανακόπτοντες εκθέτουν, κατά τη δέουσα εκτίμηση του δικογράφου και ορθή νοηματική απόδοση του περιεχομένου του, ότι η

Θεωρώμενε
JK

JK

9^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 4283/2019 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών)

αίτηση επί της οποίας εκδόθηκε η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής όπως και η ίδια η διαταγή πληρωμής πασχουν αοριστίας, διότι ούτε στην αίτηση ούτε και στην προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής αναφέρονται πώς προέκυψε το οφειλόμενο ποσό και δη πώς προέκυψε η διαφορά μεταξύ του αρχικώς αναγνωρισθέντος ποσού της οφειλής δυνάμει του από 15-10-2009 ιδιωτικού συμφωνητικού αναγνώρισης και ρύθμισης χρέους, αντρχόμενου στο ποσό των 572.001,12 ευρώ, και του αξιωμένου από την καθ' ης ποσού των 779.735,24 ευρώ, το οποίο ρητά αρνούνται ότι οφείλουν. Ότι επιπλέον η καθ' ης αποφεύγει να αιτιολογήσει πώς προέκυψε το από αυτήν αξιωθέν ποσό, καθιστώντας εξ αυτού του λόγου την άμυνά τους για την αντικρούση του ποσού αυτού δυσχερή. Με το ως άνω περιεχομένο του, ο ως άνω λόγος ανακοιτής είναι απορριπτός ως μη νόμιμος καθώς, όπως ήδη αναφέρθηκε στην ως άνω μείζονα σκέψη, επί διαταγής πληρωμής, που εκδόθηκε βάσει οριστικού καταλοίπου από σύμβαση αλληλόχρεου ή ανοικτού λογαριασμού, αρκεί να αναφέρεται συνοπτικά ότι το διατασσόμενο χρηματικό ποσό αποτελεί το χρεωστικό υπόλοιπο εις βάρος του οφειλέτη, δίχως να απαιτείται η πλήρης αναφορά της κίνησης των χρεωπιστωτικών κονδυλίων του λογαριασμού κίνησης της σύμβασης. Αντιστοίχως, με την αίτηση για έκδοση της διαταγής πληρωμής αρκεί να αναφέρεται η σύμβαση μεταξύ των διαδίκων, η συμφωνία περί αναγωγής των βιβλίων της τράπεζας σε έγγραφο απόδειξης της απαίτησης και του ύψους αυτής, το οριστικό κλείσιμο ή η καταγγελία της σύμβασης και το ύψος του οριστικού καταλοίπου, καθώς και το απόσπασμα κίνησης του λογαριασμού από την έναρξη του ή από την τελευταία αναγνώριση έως το οριστικό κλείσιμο, δίχως να είναι ανάγκη να εμπεριέχονται στο περιεχόμενο της αίτησης τα επιμέρους κονδύλια χρεωπιστώσεων του λογαριασμού κίνησης, εφόσον αυτά εκτίθενται στο συνημμένο επί της αίτησης αντίγραφο ή απόσπασμα του λογαριασμού, ανεξαρτήτως του ότι ο αιτούμενος την έκδοση της διαταγής πληρωμής δύναται να επιδιώξει μέρος μόνον της χρηματικής απαίτησης ή μέρος μόνον των τόκων, δίχως να απαιτείται αιτιολογία για αυτή την επιλογή. Στην προκειμένη περίπτωση, από την επισκόπηση της αίτησης επί της οποίας εκδόθηκε η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής καθίσταται φανερό ότι σε αυτή αναφέρεται η σύμβαση πίστωσης με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό μεταξύ των διαδίκων, η συμφωνία ότι τα βιβλία της τράπεζας θα αποτελούν

το μέσο απόδειξης της απαίτησής της κατά της καθ' ης η αίτηση για την έκδοση της διαταγής πληρωμής, η καταγγελία και το οριστικό κλείσιμο της σύμβασης και το ποσό του οριστικού καταλοίπου, ενώ επισυναπτονται στην αίτηση, ώστε να αποτελούν τμήματά της, αντίγραφα των αντίστοιχων λογαριασμών, στα οποία εμφανίζονται οι χρεοπιστώσεις από το χρόνο χορήγησης δανείου έως το κλείσιμο του λογαριασμού, χωρίς να απαιτείται για το ορισμένο της αίτησης να γίνεται περαιτέρω ανάλυση της οφειλής κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα. Περαιτέρω, από την επισκόπηση της διαταγής πληρωμής προκύπτει ότι αυτή αναφέρει τη σύμβαση, ότι αυτή καταγγέλθηκε, το τελικό οφειλόμενο ποσό ενώ παραθέτονται και τα έγγραφα από τα οποία αποδεικνύεται η απαίτηση της δανείστριας τράπεζας, χωρίς να απαιτούνται περαιτέρω λεπτομερείς αναφορές της αιτίας της οφειλής (βλ. ad hoc ΕφΠειρ. 127/2019).

7. Με το πρώτο σκέλος του τρίτου (Γ) λόγου της υπό κρίση ανακοπής, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι η περιλαμβανόμενη στη σύμβαση παροχής πίστωσης με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό ειδική συμφωνία (όρος 10) ότι «.....Ανά ημερολογιακό μήνα η τράπεζα θα αποστέλλει στον πιστούχο αντίγραφο του λογαριασμού της πίστωσης στο οποίο θα αναφέρονται οι κινήσεις του λογαριασμού της πίστωσης κατά το μήνα αυτό.....Στο τέλος κάθε περιόδου κλεισίματος του λογαριασμού της πίστωσης το αντίγραφο θα περιλαμβάνει και το κατάλοιπο της πίστωσης.....ο πιστούχος συμφωνεί ότι οφείλει να ελέγχει τις πιστωτικές και χρεωστικές καταχωρήσεις όπως αυτές απεικονίζονται...μετά την παρέλευση των 30 ημερών θεωρείται ότι ο πιστούχος έλαβε αντίγραφο του λογαριασμού της πίστωσης και αναγνωρίζει και εγκρίνει ανεπιφύλακτα ότι οι παραπάνω πιστωτικές και χρεωστικές καταχωρήσεις και το απεικονιζόμενο κατάλοιπο είναι γνήσια και ακριβή και σύμφωνα με το άρθρο 874 ΑΚ.. Σε κάθε περίπτωση διατηρείται το δικαίωμα της ανταπόδειξης.....», είναι, ως προδιατυπωμένος Γ.Ο.Σ., άκυρος ως καταχρηστικός σύμφωνα με το άρθρο 2 του Ν. 2251/1994, διότι αποκλείει το ενδεχόμενο αμφισβήτησης του υπολοίπου κατά το κλείσιμο μετά την πάροδο μηνός, περιορίζοντας υπέρμετρα τα αποδεικτικά μέσα του πιστούχου. Με το ως άνω περιεχόμενό του, ο ως άνω λόγος ανακοπής, ως προς το πρώτο σκέλος του, αλυσιτελώς προβάλλεται, δεδομένου ότι η τυχόν ακυρότητα του όρου αυτού δεν οδηγεί σε ακυρότητα της σύμβασης και καί

Θεωρείται
ΚΑ

ΚΑ

10^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 4283/2019 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών)

επέκταση της διαταγής πληρωμής για το επιδικασθέν με αυτή ποσό, αλλά η ακυρότητα περιορίζεται μόνο στη συγκεκριμένη συμφωνία, με αποτέλεσμα ο πιστούχος να έχει δικαίωμα να αμφισβητήσει τα ειδικότερα κονδύλια που περιέχονται στα αποσπασματα του λογαριασμού (ΑΠ 370/2012, ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ. 587/2018). Περαιτέρω, με το δεύτερο σκέλος του ως άνω λόγου ανακοπής και τον έβδομο (Ζ') πρόσθετο λόγο ανακοπής, οι οποίοι θα πρέπει να εκληφθούν ως ένας ενιαίος λόγος, βάσει του περιεχομένου τους, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι η αποδοχή της αίτησης της ανιδίκευ τους για έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής σιγηθήκε και στον ΓΟΣ της σύμβασης δανείου που ορίζει ότι οι μηνιαίοι λογαριασμοί του δανείου εξαγονται από τα εμπορικά βιβλία της τράπεζας και αποτελούν ακριβή αντίγραφα αυτών, ώστε ο κάτοχος αναγνωρίζει ότι αποτελούν πλήρη απόδειξη της οφειλής, όπως αυτή προκύπτει από τις επιμερους χρεώσεις και καταβολές, επιτρεπόμενης της ανιαπόδειξης. Οι η αντιφύλακτι ολική ή μερική εξόφληση μηνιαίου λογαριασμού συνεπάγεται την εκ μέρους του κατόχου πλήρη αναγνώριση του περιεχομένου του και του χρεωστικού υπολοίπου από την κατοχή και χρήση του δανείου που αναγράφεται σ' αυτόν. Οι ο ορος αυτός είναι καταχρηστικός και απόλυτα άκυρος διότι από την διατύπωση του συνάγεται αβίαστα ότι έχει τεθεί αποκλεισικά και μόνο για την αποδεικτική διευκόλυνση της προμηθεύτριας τράπεζας, καθώς αυτή δεν χρειάζεται να τεκμηριώσει με παραστατικά (αποδείξεις) τις εκάστια χρεοπιστώσεις του λογαριασμού αλλά αρκείται πλέον στο να εμφανίσει την κίνηση του λογαριασμού, προσκομίζοντας απόσπασμα του λογαριασμού του δανείου που έχει εξαχθεί από τα λογιστικά της βιβλία. Οι είναι καταχρηστικό και παρανομο να αποτελούν αδιαμφισβήτητα αποδεικτικά στοιχεία τα αποσπάσματα των βιβλίων των τραπεζικών ιδρυμάτων και συναφώς τα αντίγραφα των μηνιαίων λογαριασμών δίχως ο οφειλέτης να έχει τη δυνατότητα να θέσει υπό έλεγχο ή αμφισβήτηση το περιεχόμενο αυτών, καθόσον με την αναστροφή του βάρους απόδειξης διαταράσσεται υπέρμετρα η ισορροπία στη σχέση πιστωτή - πιστούχου. Με το ως άνω περιεχομένο του, ο εξεταζόμενος ενιαίος λόγος ανακοπής κρίνεται απορριπτός στο σύνολό του ως νόμιω αβάσιμος, αφού η περιλαμβανόμενη στη σύμβαση παροχής πίστωσης με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό ειδική συμφωνία ότι η οφειλή του πιστούχου προς την πιστώτρια τράπεζα, που θα προκύψει

από το οριστικό κλείσιμο της πίστωσης, θα αποδεικνύεται από το απόσπασμα των εμπορικών βιβλίων της τράπεζας είναι, ως δικονομική σύμβαση, έγκυρη και δεν προσκρούει στη δημόσια τάξη (ΑΠ 925/2006, ΑΠ 105/2001, ΑΠ 722/2000, ΑΠ 592/1999, ΕφΛωδ 201/2004). Το απόσπασμα αυτό, στο οποίο αποτυπώνεται η κίνηση, το κλείσιμο του λογαριασμού και το κατάλοιπο, επίχει θέση αποδεικτικού μέσου με ισχύ ιδιωτικού εγγράφου. το αντίγραφο δε αυτού έχει αποδεικτική δύναμη ίση με το πρωτότυπο, εφόσον η ακρίβεια αυτού βεβαιώνεται από αρμόδια αρχή ή δικηγόρο (άρθρ. 449 παρ. 1 του ΚΠολΔ, 52 ν.δ. 3026/1954, 14 ν. 1599/1986) και συνεπώς μπορεί, σε συνδυασμό με την έγγραφη σύμβαση της πίστωσης, να στηρίζει κατά νόμο την έκδοση διαταγής πληρωμής κατά του πιστούχου, ο οποίος μπορεί απλώς να αμφισβητήσει το ύψος των περιεχομένων στο απόσπασμα και ιδίαν κονδυλίων πιστοχρεώσεων (ΑΠ 1472/2004, ΑΠ 1458/1998, ΕΛΛνη 1999.1318, ΑΠ 558/1996, ΔΕΕ 1997.58, ΕΛΛνη 1995.1239). Ο σχετικός συνεπώς όρος σε συμβάσεις παροχής πίστωσης δεν συγκαταλέγεται στις αυτοδίκαια καταχρηστικές ρήτρες του άρθρου 2 παρ. 7 του ν. 2251/1994 και ιδίως στην περίπτωση κζ αυτού, δεδομένου ότι: α) δεν αντιστρέφεται το βάρος απόδειξης, αφού η απόδειξη της οφειλής συνιέλεται από την πιστώτρια τράπεζα, η οποία εκπληρώνει το σχετικό δικονομικό βάρος με τη χρήση και προσκομιδή ως αποδεικτικού μέσου του αποσπάσματος από τα εμπορικά βιβλία της, και β) δεν αποκλείεται ρητά το δικαίωμα ανταπόδειξης από μέρος του πιστούχου, οπότε θα εισαγόταν πράγματι ανεπίτρεπτος περιορισμός των αποδεικτικών μέσων του (βλ. ΠΠρΑθ 3058/2019, αδημοσίευτη).

Σεωρήσαμε

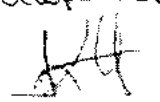
8.1. Κατά τη διάταξη του άρθρου 2 παρ. 6 του Ν. 2251/1994 «Προστασία Καταναλωτών», όπως ισχύει μετά την αναθεώρηση του με το Ν. 3587/2007 οι γενικοί όροι των συναλλαγών (ΓΟΣ) δηλαδή οι όροι που έχουν διατυπωθεί εκ των προτέρων για μελλοντικές συμβάσεις απαγορεύονται και είναι ακυροί αν έχουν ως αποτέλεσμα τη σημαντική διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή, όπως είναι και ο πελάτης τράπεζας, στον οποίο αυτή, χωρίς ουσιαστική διαπραγμάτευση, αλλά με βάση προδιατυπωμένους όρους, χορηγεί οιασδήποτε μορφής δάνειο ή πίστωση. Με τη διάταξη αυτή απαλείφθηκε η προηγούμενη ρύθμιση που

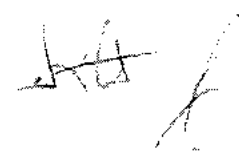

11^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 4283/2019 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών)

απαιτούσε απεριορίστο αριθμό μελλοντικών συμβάσεων. Ο Ν. 2251/1994 αποτελεί ενσωμάτωση στο Εθνικό Δίκαιο της Οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 05.04.1993 «σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτηρες των συμβάσεων που συναπτούνται με τους καταναλωτές». Στο άρθρο 3 παρ. 1 της εν λόγω Οδηγίας ορίζεται ότι: «ρήτρα σύμβασης που δεν αποτέλεσε αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευση θεωρείται καταχρηστική, όταν παρά την απαίτηση καλής πίστης, δημιουργεί σε βάρος του καταναλωτή σημαντική ανισορροπία ανάμεσα στα δικαιώματα και στις υποχρεώσεις των μερών, τα αιτιορρέοντα από τη σύμβαση», ενώ κατά τη διάταξη του άρθρου 8 της ίδιας Οδηγίας: «Τα Κράτη - Μέλη μπορούν να θεοποιζουν ή να διατηρούν, στον τομέα που διέπεται από την παρούσα Οδηγία, αυστηρότερες διατάξεις, σύμφωνες προς την Α Συνθήκη, για να εξασφαλιστεί μεγαλύτερη προστασία στον καταναλωτή». Η ρύθμιση της παρ. 6 του άρθρου 2 του Ν. 2251/1994 αποτελεί εξειδίκευση της γενικής αρχής του άρθρου 281 του ΑΚ, κατά την οποία απαγορεύεται η καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος ή η κατάχρηση ενός θεσμού, όπως είναι η συμβατική ελευθερία. Η παραπάνω παράγραφος στην αρχική της διατύπωση χρησιμοποιούσε τον όρο «υπερμετρή διαταραχή» της ισορροπίας δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλόμενων αποκλίνοντας φραστικά από τη διατύπωση του άρθρου 3 παρ. 1 της ανωτέρω Οδηγίας, η οποία ομιλεί για σημαντική ανισορροπία ανάμεσα στα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μερών. Με τους ΓΟΣ είτε επικυφείται απόκλιση από ρυθμίσεις του ενδοτικού δικαίου είτε ρυθμίζονται πρόσθετα στοιχεία που δεν ανιμειωπιζονται από διατάξεις ενδοτικού δικαίου. Δεν απαγορεύεται όμως η απόκλιση από οποιαδήποτε διάταξη του ενδοτικού δικαίου αλλά μόνον από εκείνες που φέρουν καθοδηγητικό χαρακτήρα ή σε περίπτωση αιτιπων συναλλακτικών μορφών, από τα ουσιώδη, για την επίτευξη του σκοπού και της διατήρησης της φύσης της σύμβασης, δικαιώματα και υποχρεώσεις των μερών που απηχούν πράγματι δικαιολογημένες προσδοκίες του πελάτη για το συγκεκριμένο είδος συναλλαγής. Καταχρηστικός και συνεπώς άκυρος είναι κάθε ΓΟΣ, ο οποίος χωρίς επαρκή και ευλογη αιτία αποκλίνει από ουσιώδεις βασικές αξιολογήσεις του ενδοτικού δικαίου, δηλαδή από τυπικές και συναλλακτικά δικαιολογημένες προσδοκίες του πελάτη. Η καθοδηγητική λειτουργία διαταράσσεται όταν με

το περιεχόμενο του ΓΟΣ αλλάζει η εικόνα που έχει διαμορφωθεί με βάση τους κανόνες του ενδοτικού δικαίου για τη συγκεκριμένη συμβατική μορφή. Ελέγχεται, επίσης, για καταχρηστικότητα η ρύθμιση ενός ΓΟΣ, με τον οποίο επιέρχεται περιορισμός θεμελιωδών δικαιωμάτων και υποχρεώσεων που προκύπτουν από τη φύση της σύμβασης κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να απειλείται η ματαιώση του σκοπού της. Για να κριθεί αν ένας ΓΟΣ διαταράσσει τη συμβατική ισορροπία και συνεπώς είναι άκυρος ως καταχρηστικός γίνεται αξιολογική στάθμιση των εκατέρωθεν συμφερόντων και εκτιμώνται οι ειδικές συνθήκες της συγκεκριμένης περίπτωσης. Λαμβάνονται υπόψη, εκτός από την ανάγκη προστασίας του κατά τεκμήριο ασθενέστερου καταναλωτή, η φύση των αγαθών ή υπηρεσιών που αφορά η σύμβαση, ο σκοπός της, το σύνολο των ειδικών συνθηκών κατά τη σύναψη της, όπως ο εξειδικευμένος ή μη χαρακτήρας της συναλλαγής, η εξοικείωση του πελάτη με τις σχετικές συναλλαγές, το μορφολογικό και πνευματικό του επίπεδο, οι κίνδυνοι που αναλαμβάνονται και η δυνατότητα αντιμετώπισής τους, καθώς επίσης και όλες οι υπόλοιπες ρήτρες της σύμβασης ή άλλης σύμβασης από την οποία αυτή εξαρτάται (ΑΠ 1495/2006). Έτσι κατά τον έλεγχο του κύρους του περιεχομένου ενός ΓΟΣ, εξετάζεται σε πρώτη φάση αν αυτός είναι αντίθετος με κάποια απαγορευτική ρήτρα που περιλαμβάνεται στην ενδεικτική απαρίθμηση συγκεκριμένων ΓΟΣ που θεωρούνται «per se» καταχρηστικοί και άρα άκυροι, δηλαδή χωρίς να απαιτείται ως προς αυτούς η ύπαρξη των προαναφερόμενων προϋποθέσεων της γενικής ρήτρας και σε περίπτωση αρνητικού αποτελέσματος, ελέγχεται κατά πόσον ο συγκεκριμένος ΓΟΣ περιέχει απόκλιση από ουσιώδεις αξιολογήσιμες καθοδηγητικού χαρακτήρα του ενδοτικού δικαίου δηλαδή η καταχρηστικότητα θα κριθεί με βάση τα κριτήρια των εδαφίων α και β της παρ. 6 του άρθρου 2 του Ν. 2251/1994 (ΑΠ 1219/2001, ΑΠ 296/2001). Περαιτέρω, το δίκαιο των ΓΟΣ διέπεται από την αρχή της διαφάνειας, η οποία διατυπώνεται ρητά και στο άρθρο 5 της Οδηγίας, σύμφωνα με την οποία οι ΓΟΣ πρέπει να είναι διατυπωμένοι κατά τρόπο σαφή και κατανοητό, ώστε ο καταναλωτής να είναι σε θέση να διαγνώσει εκ των προτέρων κρίσιμα στοιχεία ή μεγέθη της σύμβασης όπως η διάρκεια της και τα μεγέθη που περιλαμβάνονται στη βασική σχέση παροχής και αντιπαροχής. Η σχέση αυτή παροχής και αντιπαροχής, ενώ καταρχήν δε λαμβάνεται

ξεχωριστά

12^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 4283/2019 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών)

υπόψη για την εκτίμηση του καταχρηστικού χαρακτήρα κάποιου ΓΟΣ, ενίοτε, σύμφωνα με το άρθρο 4 παρ. 2 της Οδηγίας, ελέγχεται εάν ο σχετικός όρος δεν είναι διατυπωμένος κατά τρόπο σαφή και κατανοητό, εάν δηλαδή έχει παραβιασθεί η αρχή της διαφάνειας (ΑΠ 561/2014, 430/2005 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Τελος, εφόσον καταφάσκει περίπτωση ακυρότητας γενικού όρου ή όρων των συναλλαγών, επέρχεται σχετική ακυρότητα του αντιστοίχου ή των αντιστοίχων όρων, χωρίς, κατ' αρχάς, τούτο να συμπαρακούρει σε ακυρότητα και την υπόλοιπη σύμβαση, η οποία εξακολουθεί να ισχύει με κάλυψη του κενού από συναφή διάταξη ενδοτικού δικαίου ή, εφόσον αυτή απουσιάζει, με την εφαρμογή του ερμηνευτικού κανόνα των συμβάσεων του άρθρου 200 του ΑΚ, εκτός και αν ήθελε προβληθεί και αποδειχθεί ότι τα μέρη δεν θα προχωρούσαν στην καταρτίση της σύμβασης χωρίς τον επίμαχο όρο (ΕφΑθ 1471/2013 σε ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ, Β. Δούβλη, Ο δικαστικός έλεγχος λειτουργίας των ΓΟΣ στις τραπεζικές συναλλαγές, ΕΤρΑξΧρΔ 1999 σελ. 12 και 16, Καρακώστας, Προστασία του Καταναλωτή, σελ. 56).

8.2. Με τον ιεταρτίο (Δ') λόγο της υπό κρίση ανακοπής τους, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι ο όρος στην επίδικη σύμβαση σύμφωνα με τον οποίο: «η παραλείψη του πιστούχου να γνωστοποιεί στην τράπεζα εγγράφως μέσα σε τριάντα (30) ημέρες από την κοινοποίηση σε αυτόν έγγραφο με το οποίο γνωστοποιείται το υπόλοιπο του λογαριασμού της πίστωσης ή άλλου εγγράφου, τις τυχόν αντιρρήσεις του ή διαφωνία του, θεωρείται ως αναγνώριση από τον πιστούχο της ακρίβειας του λογαριασμού η του εγγράφου που του κοινοποιήθηκε και επέρχεται αναγνώριση του υπολοίπου σύμφωνα με τα άρθρα 873 και 874 ΑΚ» δημιουργεί, σύμφωνα με την υπ' αρ. 1219/2001 απόφαση του ΑΠ ουσιώδη σημαντική διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των μερών λόγω των δυσμενών συνεπειών που επιβάλλει στον πελάτη και αποτελεί ερμείση και κεκαλυμμένη αντιστροφή του βάρους αποδείξης ως προς τη λήψη του λογαριασμού. Με το ως άνω περιεχόμενο του, ο ως άνω λόγος ανακοπής πρέπει να απορροφθεί αφενός ως αλυσιτελώς προβαλλόμενος, καθότι η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής δεν σιηρηχθηκε για την έκδοση της στην κατά τα ανωτέρω συναγομένη σιωπηρή αναγνώριση των οφειλών εκ μέρους των ανακοπιοντιών αλλά στην κίνηση του λογαριασμού τους, όπως αυτή

αποτυπώθηκε στα ηλεκτρονικώς τηρούμενα εμπορικά βιβλία της καθής, των οποίων η εκτύπωση προσκομίστηκε στο εκδόσαν τη διαταγή πληρωτής Δικαστήριο, αφετέρου ως μη νόμιμος, καθότι ο συμβατικός όρος, σύμφωνα με τον οποίο ο πιστούχος μετά την παρέλευση ευλογής προθεσμίας, που του έχει τάξει η τράπεζα, από την ειδοποίησή του για την κατάσταση του λογαριασμού του χωρίς να αντιλέξει και' αυτού, θεωρείται ότι έχει αναγνωρίσει την οφειλή του είναι έγκυρος και λαμβάνεται ως συμφωνία, η οποία προσδίδει στη σιωπή του πελάτη το νόημα αποδοχής της πρότασης που προέρχεται από την τράπεζα προς κατάρτιση σύμβασης αναγνώρισης του καταλοίπου, η οποία δεν διαταράσσει την ισορροπία των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλόμενων μερών σε βάρος του πιστούχου, λαμβανομένου υπόψη ότι δεν αποκλείει το δικαίωμα ανταπόδειξης αλλά απλώς περιορίζει τη δυνατότητα του πιστούχου να αμφισβητήσει το κατάλοιπο μέσω στην ως άνω εύλογη προθεσμία (βλ. ΑΠ 470/2006 ΧρΔ 2006, 638, ΑΠ 1458/2006 ΕΛΛΔ 2009, 1745, ΜΠρΛαμ 11/2013 σε ΝΟΜΟΣ).

Σεωρώσιμει

9. Με τον πέμπτο (Ε') λόγο ανακοπής, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι σύμφωνα με το απόσπασμα κίνησης της δανειακής σύμβασης λογαριασμού εξηγμένου από τα εμπορικά βιβλία της καθ' ης, η τελευταία τους επέβαλε, πέρα από το επιτόκιο με το οποίο επιβαρύνεται η πίστωσή τους, και μια εφάπαξ επιβάρυνση, την οποία η καθ' ης ονομάζει «αρχικά έξοδα» καθώς και διαφόρων άλλων τύπων επιβαρύνσεις οι οποίες εμφανίζονται συχνότατα στην κίνηση του λογαριασμού και ονομάζονται «έξοδα διαχείρισης», «χαρτιστήριο πινακίου», «έξοδα διασπ.» κλπ. ότι οι εν λόγω επιβαρύνσεις είναι παράνομες και οι σχετικές συμφωνίες άκυρες κατά το άρθρο 178 ΑΚ. Οι επιπρόσθετα, οι προβλέψεις για τις επιβαρύνσεις αυτές, οι οποίες δεν περιλαμβάνονται στις έγγραφες συμβάσεις που υπεγράφησαν, συνιστούν ΓΟΣ, καθώς η σχετική προβλεψη έχει γίνει εκ των προτέρων και δεν αποτελεί αντικείμενο διαπραγμάτευσης, με αποτέλεσμα να ελέγχονται για την εγκυρότητά τους βάσει των διατάξεων του άρθρου 2 του Ν. 2251/94. Ότι με βάση τις διατάξεις αυτές, οι πιο πάνω όροι είναι καταχρηστικοί διότι παραβιάζουν την αρχή της διαφάνειας και διαταράσσουν την ισορροπία των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλόμενων σε βάρος του καταναλωτή. Ότι προκαλείται σύγχυση στον

13^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 4283/2019 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών)

καταναλωτή για το τι καλύπτει ο τόκος και τι η προμηθευτή και δημιουργείται έτσι αδιαφάνεια, μη συγκρισιμότητα με άλλες αντιστοιχές παροχές άλλων τραπεζών και μη οριζή λειτουργία του ανταγωνισμού. Με το ως άνω εκτεθέν περιεχόμενό του, ο λόγος αυτός είναι απορριπτός προεχόντως ως απαράδεκτος λόγω αοριστίας αφού οι ανακόποντες δεν προσδιορίζουν, ως όφειλαν, κατά ποιο ποσό ή ποσά συγκεκριμένα επιβαρυνθήκε η επιτασσομένη απαίτηση εξαιτίας των παράνομων, όπως ισχυρίζεται, επιβαρύνσεων, ώστε να κριθεί η βασιμότητα του εν λόγω ισχυρισμού τους και, σε καταφατική περίπτωση, να αφαιρεθεί αυτό ή αυτά από το συνολικό ποσό της απαίτησης που αναγράφεται στην προαναφερόμενη διαταγή πληρωμής. Εξάλλου, ο ειδικότερος προσδιορισμός των κονδυλίων που προσβάλλονται είναι απαραίτητος και για τον πρόσθετο λόγο ότι η τυχόν ακυρότητα κάποιου κονδυλίου συνεπάγεται ακυρότητα αντίστοιχου ποσού της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, χωρίς να πλήττει αυτήν στο σύνολο της (ΕφΑθ 1159/2012, ΕφΑθ 1778/2010, ΠΠρΖακ 2/2012, ΠΠρΖακ 22/2012, ΠΠρΒολ 184/2009).

10.1. Περαιτέρω, κατά την έννοια της διάταξης του άρθρου 281 ΑΚ, η άσκηση του δικαιώματος απαγορεύεται, αν υπερβαίνει προφανώς τα όρια που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος. Για να θεωρηθεί η άσκηση του δικαιώματος ως καταχρηστική, κατά τη διάταξη αυτή, θα πρέπει η προφανής υπέρβαση των ορίων, που επιβάλλουν η καλή πίστη ή τα χρηστά ήθη ή ο κοινωνικός ή οικονομικός σκοπός του δικαιώματος, να προκύπτει από την προηγούμενη συμπεριφορά του δικαιούχου ή από την πραγματική κατάσταση που δημιουργήθηκε ή τις περιστάσεις που μεσολάβησαν ή από άλλα περιστατικά, τα οποία, χωρίς κατά νόμο να εμποδίζουν τη γένεση ή να επαγονται την απόσβεση του δικαιώματος, καθιστούν μη ανεκτή την άσκηση του, κατά τις περί δικαίου και ηθικής αντίληψεις του μέσου κοινωνικού ανθρώπου (ΑΠ 298/2011 Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 92/2011 Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 17/2011 ΧΡΙΑ 2011.581). Μόνη η αδράνεια του δικαιούχου για την άσκηση του δικαιώματος επί χρόνο μικρότερο από τον απαιτούμενο για την παραγραφή, καθώς και η καλοπιστη πεποίθηση του υποχρέου ότι δεν υπάρχει το δικαίωμα κατ' αυτού ή ότι αυτό δεν πρόκειται

ν' ασκηθεί εναντίον του, έστω και αν αυτή δημιουργήθηκε από την αδράνεια του δικαιούχου, δεν αρκεί καταρχήν να καταστήσει καταχρηστική την επιγενόμενη άσκηση του δικαιώματος. Αν, όμως, η αδράνεια συνοδεύεται από ειδικές περιστάσεις που συνδέονται κυρίως με προηγούμενη συμπεριφορά του δικαιούχου και ο ίδιος μεταβάλλοντας την στάση του επιχειρεί εκ των υστέρων ανατροπή της κατάστασης που έχει ήδη διαμορφωθεί και παγιωθεί, δεν είναι απαραίτητο να προκαλούνται από την επιχειρούμενη ανατροπή αφόρητες ή δυσβάστακτες για τον υπόχρεο καταστάσεις, αλλά αρκεί να επέρχονται δυσμενείς απλώς για τα συμφέροντα του επιπτώσεις, στην περίπτωση δε αυτή η άσκηση του δικαιώματος μπορεί να καταστεί μη ανεκτή κατά την καλή πίστη και τα χρηστά ήθη και συνεπώς καταχρηστική και απαγορευμένη (ΟΛΑΠ 5/2011 Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΟΛΑΠ 8/2001 Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 364/2011 Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Ειδικότερα, στην περίπτωση της μακροχρόνιας αδράνειας του δικαιούχου, δεν αρκεί και' αρχήν μόνο αυτή, δηλαδή η επί μακρό χρόνο μη άσκηση του δικαιώματος, αλλά υπάρχει τέτοια κατάχρηση μόνο, εφόσον, συντρέχουν επιπροσθέτως και άλλα περιστατικά αναγόμενα στο ίδιο χρονικό διάστημα και αφορούν την όλη συμπεριφορά, τόσο του δικαιούχου, όσο και του υπόχρεου, ο οποίος αποκρούει το δικαίωμα, από τα οποία (περιστατικά), δημιουργείται στον τελευταίο η εύλογη πεποίθηση ότι το δικαίωμα δεν πρόκειται να ασκηθεί και' αυτού. Έτσι ώστε η με τη μεταγενέστερη άσκηση επιδίωξη ανατροπής της κατάστασης που δημιουργήθηκε υπό ορισμένες συνθήκες να συνεπάγεται επαχθείς για τον υπόχρεο συνέπειες. Οι πράξεις του υπόχρεου και η διαμορφωθείσα υπέρ αυτού κατάσταση πραγμάτων, είναι αναγκαίο να τεθούν σε αιτιώδη σχέση προς την προηγούμενη συμπεριφορά του δικαιούχου, αφού, κατά τους κανόνες της καλής πίστης, τις συνέπειες που απορρέουν από πράξεις ή παραλείψεις άσχετες προς αυτή τη συμπεριφορά δεν συγχωρείται να επικαλεσθεί ο υπόχρεος προς απόκρουση του δικαιώματος (ΑΠ 351/2011 Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 92/2011 Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 91/2011 ΝοΒ 2011.1524). Το ζήτημα αν οι συνέπειες της άσκησης του δικαιώματος είναι επαχθείς για τον υποχρεο, πρέπει να αντιμετωπίζεται σε συνάρτηση με τις αντίστοιχες συνέπειες που μπορεί να επέλθουν εις βάρος του δικαιούχου από την παρακώλυση ικανοποίησης του δικαιώματος του (ΑΠ 351/2011 Α'

Συνεπώς με
ΚΑ

ΚΑ

14^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 4283/2019 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών)

δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1878/2007 Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 263/2007 Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Έτσι, όπως προαναφέρθηκε, μόνο το γεγονός ότι η άσκηση του δικαιώματος στη συγκεκριμένη περίπτωση επιφέρει βλάβη έστω και μεγάλη στον οφειλέτη, δεν μπορεί να αποτελέσει κατάχρηση δικαιώματος, παρά μόνο αν τούτο συνδυασθεί και με άλλες περιστάσεις, όπως λ.χ. όταν ο δανειστής δεν έχει συμφέρον στην άσκηση του δικαιώματος. Έλλειψη όμως συμφέροντος δεν μπορεί να υπάρχει όταν ο δανειστής αποφασίζει, όπως έχει δικαίωμα από τη σύμβαση, να εισπράξει την απαίτηση του, διότι τούτω αποτελεί δικαίωμα συνυφασμένο με τη διαχείριση της περιουσίας του, τον τρόπο της οποίας (διαχείρισης), μόνο αυτός μπορεί να αποφασίζει, εκτός εάν στη συγκεκριμένη περίπτωση υπάρχει προφανής υπέρβουση κατά τα προαναφερόμενα (ΑΠ 1472/2004 Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ 711/2011 ΔΕΕ 2012.356, ΕφΘεσ 1027/2010 Αρμ 2012.577, ΕφΛαρ 298/2008 Α' δημοσίευση ΝΟΜΟΣ).

10.2. Με τον έκτο (ΣΤ') λόγο ανακοπής και τον όγδοο (Η') πρόσθετο λόγο ανακοπής, οι οποίοι θα πρέπει να εκληφθούν ως ένας ενιαίος λόγος βάσει του περιεχομένου τους, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι η καθ' ης καταχρηστικά εξέδωσε την προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής σε βάρος των ανακοπτόντων – εγγυητών, επικαλούμενοι το άρθρο 862 ΑΚ, αφού η ίδια αδράνησε να καταδιώξει την πρωτοφειλέτρια εταιρεία, η οποία στη συνέχεια κατέστη αναξιόχρητη. Συγκεκριμένα, εκθέτουν ότι μολονότι η καθ' ης γνώριζε από το έτος 2009 την κακή οικονομική κατάσταση της πρωτοφειλέτριας εταιρείας, η οποία είχε τότε σημαντική περιουσία, συνέχιζε να της παρέχει πιστώσεις, προέβη δε σε οριστικό κλείσιμο του λογαριασμού μόλις την 26-8-2014 κι ενώ η πρωτοφειλέτρια είχε ήδη κηρυχθεί σε πτώχευση ήδη από τις 13-3-2014. Ότι παράλληλα παρέλειψε από βαριά της αμέλεια να λάβει μέτρα διασφάλισης των απαιτήσεών της, όπως έπραξαν άλλοι δανειστές που ενέγραψαν εμπράγματες ασφάλειες στην περιουσία της πρωτοφειλέτριας και ικανοποιήθηκαν, ενώ από την αδράνειά της δεν φρόντισε καν να αναγγελθεί στην πτωχευτική περιουσία όταν η πρωτοφειλέτρια είχε καταστεί αφερέγγυα. Περαιτέρω, με τον πρόσθετο λόγο ανακοπής, επικαλούνται ως λόγους καταχρηστικότητας αφενός το γεγονός ότι με την προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής επιδιώκεται απαίτηση μεγαλύτερη από αυτή που πραγματικά οφείλεται, αποστερώντας τους τη δυνατότητα να προβάλλουν με πληρότητα

ένστασεις που αφορούν στη μείωση της απαίτησης και, αφαιρέσει, διότι η κατά τον τρόπο αυτό επιδίωξη, ήτοι χωρίς να προκύπτουν τα επιτόκια υπολογισμού των τόκων από τα στοιχεία του φακέλου και χωρίς να είναι αυτά γνωστά στο δικαστή όταν εκδίδει τη διαταγή πληρωμής αλλά και στους ίδιους, είναι αντίθετο με το πνεύμα του δικαίου καθώς αυτοί πρέπει να προστρέξουν σε στοιχεία εκτός του φακέλου της διαταγής πληρωμής, πολλοί δε μάλλον όταν ως εγγυητές της επίδικης σύμβασης δεν έχουν αρχείο με πλήρη σειρά αντιγράφων μηνιαίων λογαριασμών και τα χρονικά περιθώρια προκειμένου να αμυνθούν στην επικείμενη και επαπειλούμενη αναγκαστική εκτέλεση. Με το περιεχόμενο αυτό ο ως άνω ενιαίος εξεταζόμενος λόγος ανακοπής κρίνεται απορριπτός προεχόντως ως αόριστος διότι δεν γίνεται επίκληση, όπως απαιτείται, όλων των αναγκαίων περιστατικών που συγκροτούν την καταχρηστική άσκηση δικαιώματος από την πλευρά της καθ' ης. Συγκεκριμένα, οι ανακόπτοντες δεν επικαλούνται ειδικές συνθήκες και περιστάσεις υπό τις οποίες η ικανοποίηση της αξίωσης της καθ' ης θα επιφέρει τόσο δυσβάστακτες συνέπειες (και ποιές) σ' αυτούς, ώστε κατά την καλή πίστη και τα χρηστά ήθη να επιβάλλεται η θυσία της αξίωσης της καθ' ης, ενώ δεν προβαίνει και σε σύγκριση αυτών (συνεπειών) με τις συνέπειες που θα επέλθουν εις βάρος της καθ' ης από την παρακώλυση της ικανοποίησής του δικαιώματός της, ώστε να βρεθεί ποιος είναι άξιος προστασίας στην κρινόμενη περίπτωση. Σε κάθε περίπτωση, ακόμα κι αν είχε προταθεί κατά τρόπο ορισμένο, ο λόγος αυτός ανακοπής είναι, ως προς το πρώτο σκέλος του, απορριπτός και ως μη νόμιμος διότι τα πραγματικά περιστατικά που διαλαμβάνονται προς υποστήριξή του, και αληθινά υποιθέμενα, δεν είναι ικανά να προσδώσουν στην άσκηση εκ μέρους της καθ' ης του δικαιώματός να αιτηθεί την έκδοση της ανακοπτόμενης διαταγής πληρωμής σε βάρος των ανακοπτόντων - εγγυητών καταχρηστικό χαρακτήρα. Και τούτο διότι, όπως προκύπτει από την παραδεκτή επισκόπηση τόσο της αίτησης, με την οποία η καθ' ης αιτήθηκε την έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, όσο και της ίδιας της ανακοπτόμενης διαταγής πληρωμής, οι ανακόπτοντες - εγγυητές είχαν παραιτηθεί από την ένσταση του άρθρου 862 ΑΚ, την οποία επικαλούνται προκειμένου να θεμελιώσουν την καταχρηστική συμπεριφορά της καθ' ης.

11. Με τον έβδομο (Ζ') και τελευταίο λόγο της υπό κρίση ανακοπής

Θεωρήθηκε
ΚΑ

15^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 4283/2019 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών)

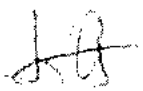
τους, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι η καθ' ης ζητεί με την προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής να της καταβληθεί εντόκως το ποσό των 779.735,24 ευρώ και με εξάμηνο ανατοκισμό των τόκων από την επομένη του οριστικού κλεισίματος του λογαριασμού. Ότι ο αλληλόχρεος λογαριασμός έληξε με την πτώχευση της πρωτοφειλέτριας και ότι με την καταγγελία της καθ' ης και, επομένως, καταλαμβάνεται από το άρθρο 536 ΕμπΝ, κατά το οποίο η πτώχευση επιφέρει την παύση της τοκογονίας έναντι του πτωχού. Ότι με βάση τα ανωτέρω, πρέπει να εξαφανιστεί η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής διότι καταχρηστικά ζητείται τοκοφορία και ανατοκισμός των τόκων από τη στιγμή που η πρωτοφειλέτρια έχει πτωχεύσει, γεγονός που επισυρει παύση της τοκογονίας. Με το περιεχόμενο του αυτό, ο ως άνω λόγος ανακοπής είναι απορριπτός ως νόμω αβάσιμος αφού η πτώχευση ενός από τους εις ολόκληρον συνοφειλέτες δεν επιφέρει καμία τροποποίηση των δικαιωμάτων του δανειστή κατά των άλλων μη πτωχευσάντων συνοφειλετών και, επομένως, ο δανειστής δύναται να στραφεί κατά των τελευταίων και να απαιτήσει την πληρωμή. Με βάση τα ανωτέρω, η κήρυξη του πρωτοφειλέτη σε κατάσταση πτώχευσης, όπως εν προκειμένω, δεν επηρεάζει το κύρος της εκδοθείσας διαταγής πληρωμής ως προς τους ανακόπτοντες - εγγυητές, ήτοι του δεύτερου και της τρίτης των ανακοπιόντων, εφόσον οι τελευταίοι δεν πτωχεύσαν (βλ. ad hoc ΕφΘεσσ. 2946/1991, ΝΟΜΟΣ, ΕφαΘ 9077/1980, ΝΟΜΟΣ, Λάμπρο Κοτσιρή, Πτωχευτικό Δίκαιο, 10^η Έκδοση, Εκδόσεις Σάκκουλα Αθήνα- Θεσσαλονίκη, σελ. 357-358).

12. Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου (Α) λόγου του δικογράφου των πρόσθετων λόγων ανακοπής, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι η ανακοπιόμενη διαταγή πληρωμής είναι απολύτως άκυρη καθόσον δεν έλαβε χώρα νόμιμη επίδοσή της εντός διμήνου από την έκδοσή της στη συνδικο της πτωχεύουσας ανώνυμης εταιρείας - πρώτης ανακόπτουσας, σύμφωνα με το άρθρο 630Α ΚΠολΔ. Με το περιεχόμενο του αυτού, ο ως άνω λόγος ανακοπής είναι απορριπτός ως αλυσιτελής, προβάλλεται δηλαδή από τους δεύτερο και τρίτη των ανακοπιόντων χωρίς έννομο συμφέρον, αφού, όπως έχει ήδη αναφερθεί, μετά την παραίτηση της πρώτης ανακόπτουσας από το δικογραφο των πρόσθετων λόγων με προφορική δήλωση της πληρεξουσίας δικηγόρου της, και αληθής υποτιθέμενος, δεν μπορεί να επιφέρει την

ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής ως προς την παρατηθείσα πρώτη ανακόπτουσα. Σε κάθε περίπτωση, ακόμα κι αν ήθελε υποτεθεί ότι οι δεύτερος και τρίτη των ανακοπτόντων ζητούν με τον ως άνω πρόσθετο λόγο την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής και ως προς αυτούς, ο ως άνω λόγος ανακοπής είναι, ως προς αυτούς, απορριπτός ως νόμο αβίαστος διότι η συνδρομή των προϋποθέσεων του παραδεκτού της εκδόσεως διαταγής πληρωμής ερευνάται χωριστά για κάθε ομοδικο και το παραδεκτό αυτής ως προς ένα των ομοδικών δεν επηρεάζεται από το απαράδεκτο αυτής ως προς τον άλλο. Επομένως, η ακυρότητα διαταγής πληρωμής για έλλειψη διαδικαστικής προϋπόθεσης και δη επειδή, εν προκειμένω, αυτή δεν επιδόθηκε εντός της δίμηνης προθεσμίας του άρθρου 630Α ΚΠολΔ στη σύνδικο της πτωχεύουσας πρωτοφειλέτριας ανώνυμης εταιρείας, δεν επιδρά στο κύρος της όταν αυτή εκδόθηκε και κατά του ενεχομένου συνοφειλέτη - εγγυητή και ομοδικού στην εκδοθείσα διαταγή πληρωμής, ως προς τον οποίο διατηρεί την εγκυρότητά της (βλ. ΕφΠειρ 444/2000 ΝΟΜΟΣ, ΕφΠειρ 136/87 ΕΛΔ 29.362).

θεωρήθηκε

13. Με τον δεύτερο (Β') λόγο του δικογράφου των πρόσθετων λόγων ανακοπής, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι εφόσον από την ημέρα της κηρυξης της πτώχευσης δεν συνεχίζονται οι ατομικές διώξεις κατά της πτωχεύουσας - πρωτοφειλέτριας εταιρείας, στις οποίες περιλαμβάνεται και η δίκη περί τη διάγνωση της εγκυρότητας διαταγής πληρωμής αλλά και η έκδοση διαταγής πληρωμής, και η καθ' ης η ανακοπή δεν επικαλείται ότι η ένδικη αξίωσή της κατά της πτωχεύουσας εταιρείας είναι ασφαλισμένη με ενέχυρο ή υποθήκη ή ότι έχει ειδικό προνόμιο, πρέπει να κηρυχθεί αυτεπαγγέλτως άκυρη η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής ως προς την πρωτοφειλέτρια πτωχεύουσα εταιρεία και, συνακόλουθα, λόγω της αναγκαστικής ομοδικίας που συνδέει αυτήν με τους εγγυητές, πτοι τον δεύτερο και την τρίτη των ανακοπτόντων, να κηρυχθεί άκυρη και ως προς αυτούς. Με το περιεχόμενό του αυτό, ο ως άνω λόγος ανακοπής είναι, ως προς το σκέλος που απευθύνεται στην ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής ως προς την πρωτοφειλέτρια πτωχεύουσα εταιρεία, απορριπτός ως αλυσιτελής, προβάλλεται δηλαδή από τους δεύτερο και τρίτη των ανακοπτόντων χωρίς έννομο συμφέρον, αφού, όπως έχει ήδη αναφερθεί, μετά την παραίτηση της πρώτης ανακόπτουσας από το δικόγραφο των

16^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 4283/2019 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών)

πρόσθετων λόγων με προφορική δήλωση της πληρεξούσιας δικηγόρου της, και αληθής υποτιθέμενος, δεν μπορεί να επιφέρει την ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής ως προς την παρατηθείσα πρώτη ανακόπτιουσα. Περαιτέρω, ως προς το σκέλος με το οποίο αιτείται ακύρωση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής ως προς τους εγγυητές - δευτερο και τρίτη των ανακοπιτόντων, ο ως άνω λόγος ανακοπής είναι απορριπτικός ως νόμιμα αβάσιμος αφού, όπως ήδη αναφέρθηκε ανωτέρω (βλ. παράγραφο 11), η πτώχευση ενός από τους εις ολόκληρον συνοφειλέτες δεν επιφέρει καμία τροποποίηση των δικαιωμάτων του δανειστή κατά των άλλων μη πτωχευσάντων συνοφειλετών και, επομένως, ο δανειστής δύναται να στραφεί κατά των τελευταίων και να απαιτήσει την πληρωμή. Με βάση τα ανωτέρω, η κηρυξη του πρωτοφειλέτη σε κατάσταση πτώχευσης, όπως εν προκειμένω, δεν επηρεάζει το κύρος της εκδοθείσας διαταγής πληρωμής ως προς τους ανακόπτοντες - εγγυητές, εφόσον οι τελευταίοι δεν πτώχευσαν (βλ. *ad hoc* ΕφΘεσσ. 2946/1991, ΝΟΜΟΣ, Εφαθ 9077/1980, ΝΟΜΟΣ, Λάμπρο Κοτσιρή, Πτωχευτικό Δίκαιο, 10^η Έκδοση, Εκδόσεις Σάκκουλα Αθήνα-Θεσσαλονίκη, σελ. 357-358).

14.1. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 626, 630 και 631 ΚΠολΔ προκύπτει ότι η διαταγή πληρωμής, η οποία αποτελεί μόνο τίτλο εκτελεστό και όχι δικαστική απόφαση και επομένως δεν είναι αναγκαίο να έχει πλήρες αιτιολογικό για να είναι έγκυρη, αρκεί να περιέχει, εκτός από τα στοιχεία που προβλέπονται στις περιπτώσεις α, β, ε και στ του άρθρου 630 ΚΠολΔ (ονοματεπώνυμο του δικαστή που την εκδίδει, ονοματεπώνυμο εκείνου που ζητεί την έκδοσή της και του καθ' ου η αίτηση, διευθύνσεις κατοικίας των τελευταίων κ.λπ.), το ποσό των χρημάτων που πρέπει να καταβληθεί, καθώς και την αιτία της πληρωμής, δηλαδή να προσδιορίζεται το είδος της δικαιουραξίας από την οποία γεννήθηκε η απαίτηση, έστω και συνοπτικά, αρκεί να μη δημιουργείται αμφιβολία από ολόκληρο το περιεχόμενο της ως προς την αιτία της πληρωμής και δεν είναι απαραίτητο να περιγράφονται τα πραγματικά περιστατικά που συνιστούν την αιτία αυτή (βλ. ΑΠ 1094/2006 αδημ., ΑΠ 54/1990 ΕΛΛΔνη 1991.62, ΕφΘεσ 110/2008 ΕΠΙΣΚΕΜΠΔ 2008.740, ΕΑ 4784/2007 ΔΕΕ 2008.206, ΕΑ 5065/2007 ΕΦΑΔ 2008.972, ΕφΛαρ 361/2007 ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ 2007.330, ΕφΛαρ 114/2007 ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ 2007.241). Επομένως, επί διαταγής

24
πληρωμής με την οποία ειδικότερα διατάσσεται ο οφειλέτης να πληρώσει, ορισμένο χρηματικό ποσό, το οποίο αποτελεί κρεωστικό υπόλοιπο λογαριασμού που τηρήθηκε, στα πλαίσια σύμβασης κορήγησης τοκοχρεωλυτικού δανείου αρκεί για την πληρότητα της, να αναφέρεται σ' αυτήν, η κατάρτιση της σύμβασης, το κλείσιμο του λογαριασμού, ότι το ποσό που διατάσσεται ο καθ' ου να πληρώσει αποτελεί το εις βάρος του οφειλέτη υπόλοιπο καθώς και να καθορίζονται τα έγγραφα από τα οποία αποδεικνύονται τα ανωτέρω (σχετ. ΑΠ 405/2001 ΧρΔ 1,537, ΑΠ 1432/1998 ΕΛΛΔνη 40.92, ΑΠ 1215/1995 ΕΛΛΔνη 38.1793, ΑΠ 1106/1994 ΕΛΛΔνη 38.1075, ΕΑ 4784/2007 ΔΕΕ 2008.206, ΕΑ 5065/2007 ΕΦΑΔ 2008.972). Δεν απαιτείται να αναφέρεται στη διαταγή πληρωμής το επιτόκιο που εφαρμόσθηκε κατά καιρούς από την Τράπεζα για τον υπολογισμό των τόκων (Εφαθ 5900/2006 ΔΕΕ 2007.327, Εφ.Ααρίσης 452/2014).

14.2. Με τον τρίτο (Γ') λόγο του δικογράφου των πρόσθετων λόγων ανακοπής, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι στο ποσό της συνολικής απαίτησης ύψους 779.735,24 ευρώ υπάρχουν κεφαλαιοποιηθέντες τόκοι. Ότι εντούτοις δεν αναφέρονται κατά τρόπο ορισμένο και κατά ορισμένο ποσό οι κεφαλαιοποιημένοι καθυστερημένοι και κεφαλαιοποιηθέντες τόκοι, ούτε αναφέρονται οι κεφαλαιοποιημένοι τόκοι επί των καθυστερημένων τόκων, με συνέπεια να μην είναι εκκαθαρισμένη η απαίτηση του παραπάνω κεφαλαίου, για την οποία εκδόθηκε η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής, η οποία πρέπει να ακυρωθεί αφού δεν προκύπτει η απαίτηση των κεφαλαιοποιημένων τόκων κατά ορισμένο ποσό και ποιόν. Με το ως άνω περιεχόμενο του, ο ως άνω λόγος ανακοπής είναι απορριπτός ως νόμω αβάσιμος και, ως τέτοιος, πρέπει να απορριφθεί, αφού τα διαλαμβανόμενα στον εξεταζόμενο λόγο ως ελλείποντα στοιχεία δεν συνιστούν, σύμφωνα και με τα αναφερόμενα στην προηγούμενη νομική σκέψη, αναγκαίο περιεχόμενο της διαταγής πληρωμής. Τούτο δε διότι, για το ορισμένο της προσβαλλομένης διαταγής πληρωμής, σύμφωνα με τα εκτιθέμενα στην προπαρατεθείσα νομική σκέψη, δεν είναι αναγκαία η αναφορά των κατ' ιδίαν κονδυλίων του τηρηθέντος μεταξύ των διαδικών ανοικτού λογαριασμού κίνησης αυτού μέχρι το κλείσιμό του, στην περίπτωση που στα πλαίσια συννομολογημένου μεταξύ των συμβαλλόμενων μερών όρου της σύμβασης

επισημάνει

17^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 4283/2019 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών)

επισυνάπτεται το απόσπασμα του λογαριασμού ή επικυρωμένο αντίγραφο αυτού, που υποδεικνύει την απαίτηση της καθ' ης, όπως εν προκειμένω. Συνεπώς δεν είναι απαραίτητο να αναφέρονται στην εκδοθείσα διαταγή πληρωμής οι τυχόν προσαυξήσεις του κεφαλαίου με κεφαλαιοποιημένους τόκους, αλλά μόνο το οφειλόμενο κατάλοιπο του τηρηθέντος ανοικτού λογαριασμού (βλ. ΜΠρΘηβ. 141/2018, ΝΟΜΟΣ).

15.1. Κατά το άρθρο 623 του Κ.Πολ.Δ., κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων 624 έως 634 μπορεί να ζητηθεί η έκδοση διαταγής πληρωμής για χρηματικές απαιτήσεις ή απαιτήσεις παροχής χρεογράφων, εφόσον η απαίτηση και το οφειλόμενο ποσό αποδεικνύονται με δημόσιο ή ιδιωτικό έγγραφο, κατά δε το άρθρο 626 παρ. 3 του ίδιου Κώδικα στην αίτηση του δικαιούχου για την έκδοση διαταγής πληρωμής, πρέπει να επισυνάπτονται και όλα τα έγγραφα από τα οποία προκύπτει η απαίτηση και το ποσό της. Εξάλλου, διαταγή πληρωμής μπορεί να εκδοθεί και για το κατάλοιπο αλληλόχρεου λογαριασμού που κλείστηκε, εφόσον αποδεικνύονται εγγράφως η σύμβαση του αλληλόχρεου λογαριασμού, η κίνηση, το κλείσιμο και το κατάλοιπο αυτού. Η περιλαμβανόμενη στη σύμβαση παροχής πιστώσεως με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό ειδική συμφωνία ότι η οφειλή του πιστούχου προς την πιστώτρια τράπεζα, που θα προκύψει από το οριστικό κλείσιμο της πιστώσεως, θα αποδεικνύεται από το απόσπασμα των εμπορικών βιβλίων της Τράπεζας, είναι, ως δικονομική σύμβαση, έγκυρη. Το απόσπασμα αυτό, στο οποίο αποτυπώνεται η κίνηση, το κλείσιμο του λογαριασμού και το κατάλοιπο, επέχει θέση αποδεικτικού μέσου με ισχύ ιδιωτικού εγγράφου, το αντίγραφο δε αυτού επέχει αποδεικτική δύναμη ίση με το πρωτότυπο, εφόσον η ακρίβεια τούτου βεβαιώνεται από αρμόδια αρχή ή δικηγόρο (άρθρα 449 παρ. 1 του Κ.Πολ.Δ., 52 του Ν.Δ. 3026/1957 και 14 του Ν.1599/1986) και δεν μπορεί να προσδώσει την υποδεικτική αυτή δύναμη ή βεβαίωση της ακρίβειας του αντιγράφου από τον αρμόδιο υπάλληλο της πιστώτριας τράπεζας. Στην περίπτωση όμως των μηχανογραφικών τηρούμενων εμπορικών βιβλίων αυτών, που περιέχονται σε ηλεκτρονική μορφή εντός του υπολογιστή με τη σχετική βεβαίωση της γνησιότητας της εκτυπώσεως από τον υπάλληλο της τράπεζας που ενήργησε την εκτύπωση, αποτελεί το πρωτότυπο έγγραφο που έχει εις χείρας της η τράπεζα προς απόδειξη του περιεχομένου του αποσπάσματος των βιβλίων

της που εξήχθη από τον ηλεκτρονικό υπολογιστή. Επομένως, στην περίπτωση αυτή δεν απαιτείται βεβαίωση της ακρίβειας τούτου από αρμόδια αρχή ή δικηγόρο, αφού δεν πρόκειται περί αντιγράφου (ΑΠ 84/2014, Νομος).

15.2. Με το πρώτο σκέλος του τέταρτου (Δ') πρόσθετου λόγου ανακοπής, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι η διαταγή πληρωμής θα πρέπει να ακυρωθεί, καθώς το προσκομισθέν απόσπασμα του λογαριασμού έχει θεωρηθεί μόνο από τους υπαλλήλους της καθ' ης, χωρίς να έχει επικυρωθεί νόμιμα από δικηγόρο που να βεβαιώνει ότι πρόκειται για ακριβές φωτοτυπικό αντίγραφο του λογαριασμού από τα βιβλία της τράπεζας. Ότι για το λόγο αυτό, το εν λόγω απόσπασμα δεν ήταν πρόσφορο για να αποδείξει την απαίτηση της ανηθίκου σε βάρος τους. Με το ως άνω περιεχόμενό του, ο ως άνω λόγος ανακοπής, ως προς το πρώτο σκέλος του, πρέπει να απορριφθεί ως ουσία αβάσιμος αφού από την παραδεκτή επισκόπηση των προσκομιζόμενων και επικαλούμενων αντιγράφων των αποσπασμάτων από τα εμπορικά βιβλία της καθ' ης, τα οποία προσήχθησαν κατά την κατάθεση της αίτησης για την έκδοση της ανακοπιόμενης διαταγής πληρωμής, αποδεικνύεται ότι τα εν λόγω έγγραφα φέρουν στο τέλος τους τη διατύπωση των υπαλλήλων της τράπεζας η οποία βεβαιώνει ότι είναι: «Ακριβές απόσπασμα, εξηγμένο από τα τηρούμενα μηχανογραφικώς εμπορικά βιβλία της τράπεζας και εκτυπωμένο από την ηλεκτρονικό υπολογιστή αυτής». Επομένως, στην προκειμένη περίπτωση, δεν πρόκειται περί αντιγράφων, όπως εσφαλμένα ισχυρίζονται οι ανακόπτοντες, ώστε να απαιτείται η επικύρωσή τους από δικηγόρο, αλλά πρωτότυπων εγγράφων που έχει εις χείρας της η καθ' ης τράπεζα και, συνεπώς, η υπογραφή των υπαλλήλων της αρκεί για να προσδώσει στα εκτυπωμένα αποσπάσματα από τα ηλεκτρονικώς τηρούμενα βιβλία της την αποδεικτική ισχύ ιδιωτικών εγγράφων (βλ. ΑΠ 1022/2003, ΑΠ 1117/2002 και ΑΠ 902/2006).

16. Με το δεύτερο σκέλος του τέταρτου (Δ') πρόσθετου λόγου ανακοπής, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι η διαταγή πληρωμής θα πρέπει να ακυρωθεί διότι στην αίτησή της για την έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής δεν επικαλείται το σύνολο των χρεοπιστώσεων που έλαβαν χώρα από την υπογραφή της δανειακής σύμβασης, ούτε και προσκομίζει τα έγγραφα που εμπεριέχουν το σύνολο των χρεοπιστώσεων

Ευαγγελία Στυλιανού

18^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 4283/2019 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών)

καθ' όλη τη διάρκεια της λειτουργίας της δανειακής σύμβασης, από τα οποία να προκύπτει και να αποδεικνύεται παρακρήμα η ειδική απαίτηση της. Οτι η ανηδικος περιορίζεται αποκλειστικά και μόνο στην επισυναφή αντιγράφων της κίνησης του λογαριασμού από τα τηρούμενα εμπορικά της βιβλία και συγκεκριμένα τα αποσπάσματα από αντίγραφα λογαριασμού από 3-9-2014, 26-8-2014 και 12-6-2015. Οτι με βάση τα ανωτέρω, η αίτηση για την έκδοση διαταγή πληρωμής στην οποία αίτηση αναφέρεται μόνο το καταλοίπο, χωρίς να αναφέρονται τα κονδύλια χρεοπιστώσεων, είναι υόριστη, η δε εκδοθείσα διαταγή πληρωμής τυγχάνει ακυρωτέα. Με το ως άνω περιεχομένο του, ο ως άνω λόγος ανακοιτής είναι απορριπτικός ως μη νοιμος καθώς, όπως έχει ήδη αναφερθεί στην υπό στοιχεία 6.1. μείζονα σκέψη, στην αίτηση για έκδοση διαταγής πληρωμής βάσει οριστικού καταλοίπου από σύμβαση αλληλόχρεου ή ανοικτού λογαριασμού αρκεί να αναφέρεται η σύμβαση μεταξύ των διαδίκων, η συμφωνία περί αναγωγής των βιβλίων της τράπεζας σε έγγραφο αποδείξης της απαίτησης και του ύψους αυτής, το οριστικό κλείσιμο η η καταγγελία της σύμβασης και το υψος του οριστικού καταλοίπου, καθώς και το απόσπασμα κίνησης του λογαριασμού από την έναρξη του η από την τελευταία αναγνώριση έως το οριστικό κλείσιμο, δίχως να είναι ανάγκη να εμπεριέχονται στο περιεχόμενο της αίτησης τα επιμέρους κονδύλια χρεοπιστώσεων του λογαριασμού κίνησης, εφόσον αυτά εκτίθενται στο συνημμένο επί της αίτησης αντίγραφο η απόσπασμα του λογαριασμού. Σε κάθε περίπτωση, από την επισκοπή της αίτησης επί της οποίας εκδόθηκε η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής προκύπτει ότι σε αυτή αναφέρεται η σύμβαση πίστωσης με ανοικτό (αλληλόχρεο) λογαριασμό μεταξύ των διαδίκων, η συμφωνία ότι τα βιβλία της τράπεζας θα αποτελούν το μέσο απόδειξης της απαίτησης της κατά της η αίτηση για την έκδοση της διαταγής πληρωμής, η καταγγελία και το οριστικό κλείσιμο της σύμβασης και το ποσό του οριστικού καταλοίπου, ενώ επισυνάπτονται στην αίτηση, ώστε να αποτελούν μέρη της, αντίγραφα των αντίστοιχων λογαριασμών στα οποία, αντίθετα με όσα ως άνω ισχυρίζονται οι ανακόπτοντες, εμφανίζονται οι χρεοπιστώσεις από το χρόνο χορήγησης δανείου, ήτοι από τις 6-3-2008, έως το χρόνο κλεισίματός τους.

17.1. Στην αίτηση για την έκδοση διαταγής πληρωμής για το καταλοίπο κλεισθέντος αλληλόχρεου λογαριασμού, μεταξύ της αιτούσας

πιστώτριας τράπεζας και του καθού η αίτηση πιστούχου, αρκεί να αναφέρεται, ότι μεταξύ των διαδίκων συμφωνήθηκε, ότι το ποσό αυτό θα αποδεικνύεται από το απόσπασμα των εμπορικών βιβλίων της αιτούσας και ότι ο σχετικός λογαριασμός έκλεισε με ορισμένο υπόλοιπο υπέρ αυτής, το οποίο αποδεικνύεται από το πλήρες απόσπασμα των εμπορικών βιβλίων της, στο οποίο εμφανίζεται η όλη κίνηση του λογαριασμού, από την υπογραφή της σύμβασης πίστωσης μέχρι το κλείσιμό της (ΑΠ 1071/2017), χωρίς να είναι απαραίτητο να αναφέρονται και τα επιμέρους κονδύλια πιστώσεων και χρεώσεων, και ειδικότερα να προσδιορίζεται το επιτόκιο που εφαρμόστηκε για τον υπολογισμό των τόκων, αφού τα κονδύλια αυτά περιλαμβάνονται στο επισυναπτόμενο απόσπασμα, από το οποίο, κατά τη συμφωνία των διαδίκων, αποδεικνύεται η απαίτηση της τράπεζας (ΑΠ 370/2012, ΑΠ 1391/2011, ΑΠ 1094/2006), η απαίτηση δε είναι εκκαθαρισμένη και όταν μπορεί να καθορισθεί κατά ποσό με απλό αριθμητικό υπολογισμό ή σύμφωνα με τα περιλαμβανόμενα στον τίτλο στοιχεία, όπως είναι ο υπολογισμός των τόκων, των οποίων η έναρξη και το ποσοστό ορίζεται από τον τίτλο ή από το νόμο (ΑΠ 1349/2013, ΑΠ 1094/2006).

Σειρά 5ης

KA

17.2. Με τον πέμπτο (Ε') πρόσθετο λόγο ανακοπής, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι με την κατάθεση της αίτησης για την έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής, η αντίδικος είχε την υποχρέωση να προσκομίσει και αναλυτικό πίνακα με όλα τα επιτόκια που ίσχυαν κατά καιρούς από την πρώτη ημέρα της εκταμίευσης μέχρι την ημερομηνία της καταγγελίας της σύμβασης και του κλεισίματος του λογαριασμού. Ότι χωρίς την πλήρη σειρά των επιτοκίων αυτών, τα οποία ήταν κυμαινόμενα, δεν είναι δυνατόν ούτε να προσδιορισθεί έγκυρα η ανέλιξη του κρέους, πολύ δε περισσότερο δεν είναι δυνατόν να ελεγχθεί και να αποδειχθεί τούτο. Περαιτέρω, με τον έκτο (ΣΤ') πρόσθετο λόγο ανακοπής, οι ανακόπτοντες ισχυρίζονται ότι η προσκομισθείσα δανειακή σύμβαση και τα παραρτήματα αυτής δεν περιλαμβάνουν και τον απαραίτητο πίνακα εξυπηρέτησης των τόκων του δανείου με το κυμαινόμενο επιτόκιο που ίσχυσε από την υπογραφή της επίδικης σύμβασης και όπως αυτό διαμορφώθηκε μετά την υπογραφή των επιμέρους πρόσθετων πράξεων, με αποτέλεσμα αυτοί (οι ανακόπτοντες) να έχουν εγγυηθεί και να έχουν αναλάβει τις αντίστοιχες

KA

19^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 4283/2019 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών)

υποχρεώσεις για ένα ποσό τόκων κάθε μήνα το οποίο ουδέποτε τους ανακοίνωσε η καθ' ης, χωρίς να τους δώσει τον πίνακα υπολογισμών, κατά παραβίαση της τραπεζικής δεοντολογίας και των χρηστών συναλλακτικών ηθών. Οι τέτοιους προσθετούς πίνακες σε αντιστοιχία με κάθε αλλαγή του αρχικού επιτοκίου, η αντίδικος δεν προσκόμισε στη Δικαστή, ούτε ποτέ τους χρησιμοποίησε σε αυτούς, όπως είχε τη συμβατική υποχρέωση. Οι για τον λόγο αυτό πρέπει να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη διαταγή πληρωμής. Με το ως ανω περιεχόμενό τους, αμφοτέρωι οι ως ανω προσθετοί λογοί ανακοπής είναι απορριπτεοί ως νόμιω αβάσιμοι αφού, σύμφωνα και με όσα αναφέρθηκαν στην ανατέρω μείζονα σκεψη, το κατά καιρούς εφαρμοζόμενο από την τράπεζα επιτόκιο δεν αποτελεί αναγκαίο στοιχείο της αίτησης προς έκδοση διαταγής πληρωμής και, επομένως, δεν απαιτούνταν να προσκομιστούν από την καθ' ης η ανακοπή ιδιαίτερω τυχόν έγγραφα σχετικά με το ύψος του εφαρμοστέου επιτοκίου κατά την υποβολή της αίτησης της προς έκδοση της προσβαλλόμενης διαταγής πληρωμής. Και τούτο διότι, όπως ήδη αναφέρθηκε, για το παραδεκτό της αίτησης για την έκδοση διαταγής πληρωμής επί οφειλής που προέκυψε από λογαριασμό που τηρήθηκε στα πλαίσια σύμβασης αλληλόχρεου λογαριασμού, ο οποίος έκλεισε, όπως συμβαίνει στην κρινόμενη περίπτωση, αναγκαίο περιεχόμενο αυτής της αίτησης συνιστά, σύμφωνα με το άρθρο 626 παρ. 2 ΚΠολΔ, η αναφορά της απαίτησης και το ακριβές ποσό των κρημάτων με τους τυχόν οφειλόμενους τόκους, των οποίων ζητείται η καταβολή, χωρίς να απαιτείται να αναφέρεται και το επιτόκιο που εφαρμόσθηκε από την τράπεζα για τον υπολογισμό των τόκων (βλ. ad hoc ΑΠ 368/2019, ΝΟΜΟΣ). Ομοίως δεν απαιτείται να αναφέρεται στη διαταγή πληρωμής το επιτόκιο που εφαρμόσθηκε καιά καιρούς από την Τράπεζα για τον υπολογισμό των τόκων (ΕφΑρ 452/2014 ΝΟΜΟΣ, Εφαθ 5900/2006 ΔΕΕ 2007, 327). Εξάλλου, για την πληρότητα του εν λόγω εκτελεστού τίτλου αρκεί η αναφορά σ' αυτόν των δικαιογόνων περιστατικών που εξαιομικεύουν την απαίτηση από άποψη αντικειμένου και τρόπου γενεσεως της, όπως συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση, και δικαιολογούν το συμπέρασμα για την ύπαρξη της, καθιστάμενου, κατά τον τρόπο αυτό, δυναίου του υπολογισμού των οφειλομένων τόκων, σύμφωνα με τους ισχυόντες νομοθετικούς κανόνες και τη συμφωνία των διαδικών μερών, και μη καταλείπομενης, έτσι, αμφιβολίας για την ταυτότητα του

γενεσιουργού λόγου και του ύψους της ενδίκης απαίτησης της καθ' ης, δεκώς να υφίσταται χρεία ανάλυσης και των επιμέρους κονδυλίων του δανειακού λογαριασμού.

18. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω και εφόσον δεν υπάρχει άλλος λόγος ανακοινης ή πρόσθετος λόγος προς εξέταση, θα πρέπει να απορριφθεί η υπό κρίση ανακοπή και οι πρόσθετοι λόγοι στο σύνολό τους και να επικυρωθεί η υπ' αριθμόν 12039/2015 διαταγή πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 633 § 1 ΚΠολΔ. Περαιτέρω, θα πρέπει, σύμφωνα με όσα ήδη αναφέρθηκαν ανωτέρω, να απορριφθεί και η συνεκδικαζόμενη ανακοίνωση δίκης - προσεπίκληση σε αναγκαστική παρέμβαση που άσκησαν οι ανακόπτοντες καθώς και η πρόσθετη παρέμβαση υπέρ αυτών που άσκησε η προσθέτως παρεμβαίνουσα. Τέλος, πρέπει να συμψηφιστούν τα δικαστικά έξοδα στο σύνολό τους μεταξύ των διαδίκων λόγω της δυσχέρειας στην ερμηνεία των εφαρμοστέων κανόνων δικαίου (κατ' άρθρα 179 και 182 του ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ξευρνήθηκε

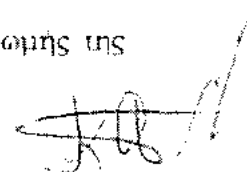
ΕΝΩΝΕΙ ΚΑΙ ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΕΙ α) την με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 2797/71/2016 ανακοπή, β) τους με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 35141/1369/2018 πρόσθετους λόγους αυτής, γ) την με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 600095/4167/2017 ανακοίνωση δίκης - προσεπίκληση σε αναγκαστική παρέμβαση και δ) την με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 34235/1335/2018 πρόσθετη παρέμβαση.

ΘΕΩΡΕΙ την ανακοπή και τους πρόσθετους λόγους αυτής μη ασκηθέντες από την πρώτη των ανακοπιόντων - ασκούντων πρόσθετους λόγους.

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των λοιπών διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την ανακοπή και τους πρόσθετους λόγους αυτής κατ' ης υπ' αριθμόν 12039/2015 διαταγή πληρωμής της Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

ΕΠΙΚΥΡΩΝΕΙ την υπ' αριθμόν 12039/2015 διαταγή πληρωμής της

20^ο φύλλο της υπ' αριθμ. 4283/2019 απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου
Αθηνών (ειδική διαδικασία περιουσιακών διαφορών)
Δικαστή του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την ανακοίνωση δίκης - προσεπικλήση σε αναγκαστική
παρέμβαση.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την υπέρ των ανακοπιτόντων ασκηθείσα πρόσθετη
παρέμβαση.

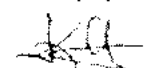
ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ, στο σύνολό τους, τα μεταξύ των διαδίκων δικαστικά
έξοδα.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα την 1^η Νοεμβρίου 2019.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

α.α.
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΑΖΑΖΑΚΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Θαυρή Σπυρ

Θεόδωρος
Καζαζάκης
Πρωτοδίκη
λόγω αδειας
της Εισαγγ. της Εισαγγ.

Επειδή αυτή προήχθη στο βαθμό του Εφέτη και αναχώρησε πριν από
την καθαρογραφή της απόφασης, υπογράφεται από τον αρχαιότερο Δικαστή
της σύνθεσης κατ' άρθρο 306 ΚΠολΔ.

Δημοσιεύθηκε σε εκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του
στην Αθήνα στις 25 Νοεμβρίου 2019, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και
των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, με την παρουσία και της Γραμματέας
έδρας, από άλλη σύνθεση αποτελούμενη από τους
δικαστές Αλέξανδρο... Ασημάτσια... Πρόεδρο Πρωτοδικών, λόγω
προαγωγής της Προέδρου Πρωτοδικών Θεοδουλης Οικονομου στο βαθμό
του Εφέτη, Θεόδωρο Καζαζάκη, Πρωτοδίκη και Καλλιρρόη Γωνιωτάκη,
Πρωτοδίκη, λόγω αδειας της Πρωτοδίκη - Εισαγγητριάς Αιμιλίας - Μαρίας
Δουγέκου.

... ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

